

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Wilt.
Du.
(Br)

PHILFÄLLIGHETSRIKTER

AF

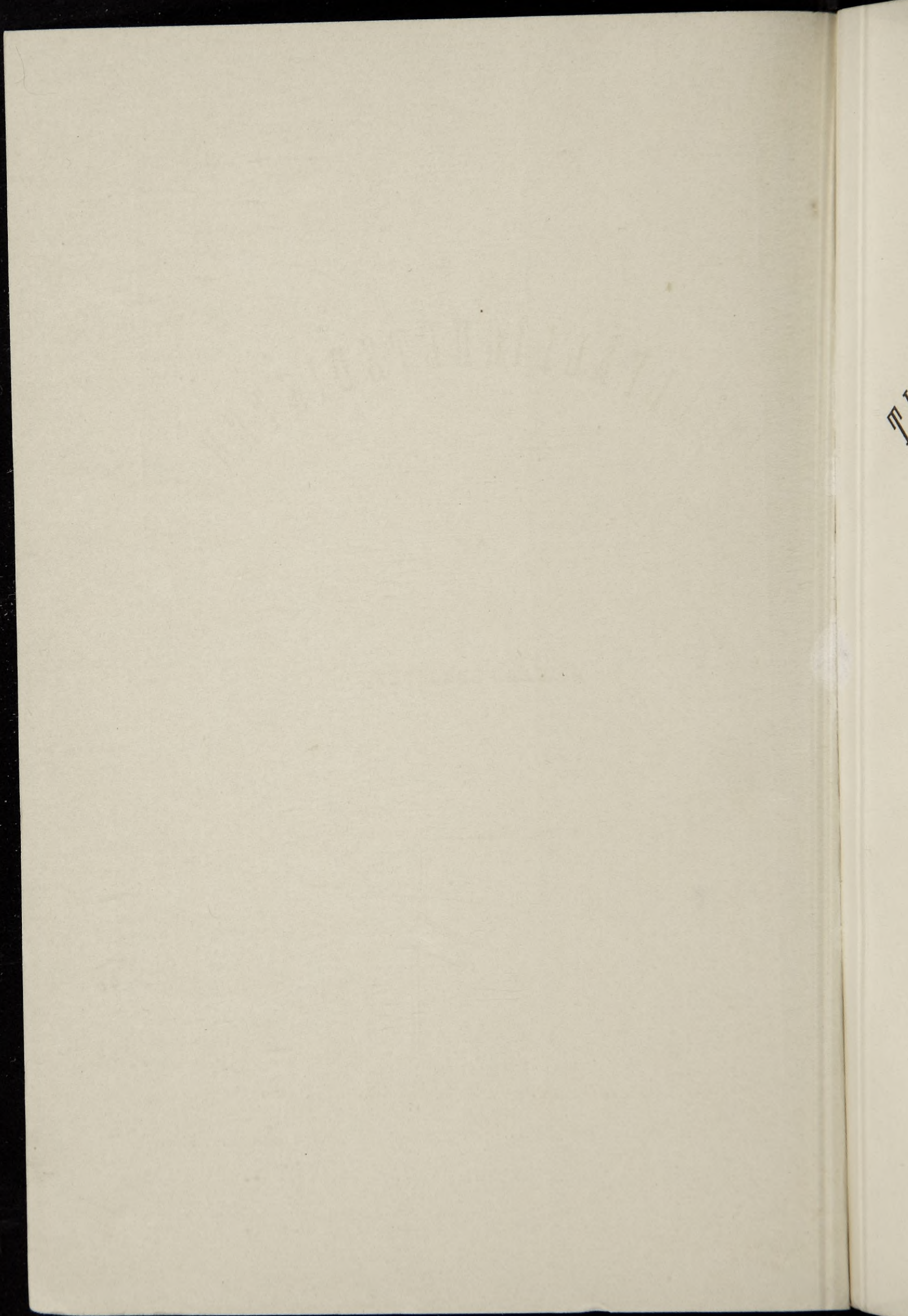
RICHARD BERGSTEN.

FALUN

FALU BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG

1883.

TILLFÄLLIGHETS DIKTER

AF

RICHARD BERGSTEN.

FALUN

FALU BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG

1883.

TITEL ALPHABETISCHEN

Das ist ein alphabetisches Verzeichnis der in dem vorliegenden Werke enthaltenen Namen und Sachen. Es ist alphabetisch geordnet, um die Auffindung derselben zu erleichtern.

RICHARD BINGSTEN

Richard Bingsten, geboren am 15. März 1815 in Berlin, war ein deutscher Schriftsteller und Dramatiker. Er verlebte seine Jugendjahre in seiner Vaterstadt und wandte sich später dem Studium der Rechtswissenschaften zu.

Seine literarische Thätigkeit begann er mit dem Drama, in welchem er sich durch seine geistreichen und lebhaften Charaktere auszeichnete. Er verfasste mehrere historische Dramen, die auf die Zeit der Reformation bezogen sind.

Seine Werke sind: *Die Reformation in der Mark*, *Die Reformation in Pommern*, *Die Reformation in Preußen*, *Die Reformation in Schlesien*, *Die Reformation in Brandenburg*, *Die Reformation in Ostpreußen*, *Die Reformation in Westpreußen*, *Die Reformation in Danzig*, *Die Reformation in Thorn*, *Die Reformation in Breslau*, *Die Reformation in Oppeln*, *Die Reformation in Glogau*, *Die Reformation in Liegnitz*, *Die Reformation in Schweidnitz*, *Die Reformation in Breslau*, *Die Reformation in Oppeln*, *Die Reformation in Glogau*, *Die Reformation in Liegnitz*, *Die Reformation in Schweidnitz*.

Visa.

Åck den chignonen, ack hvad den pryder
I alla möjliga attityder,
Näst krinolinen jag knappast vet,
Hvad som på jorden gjort mer förtret.

Det är en uppfinning utan like,
Uppfinnarn borde ha' minst ett rike
Om ej på jorden så dock på mån',
Ty der han härstammar visst ifrån.

Den der balancen i hufvudknoppen
Den sätter ställning på hela kroppen
Och gör, att den, som är utan hår,
Igenom den hela pundet får.

Men jag för min del kan icke tåla,
Att lånta fjädrar så der ska' pråla
Uppå ett hufvud i alla fall,
De kanske kommit ifrån ett stall.

Hvad är väl modet, när icke smaken
Har fått den ringaste del i saken?
Må gamla gubbar fritt ha' peruk,
Men unga flickor — fy fan sån't bruk!

Knutsdagen år 1868 på Ulriksberg.

Nu är julen slutad med kalas och ståt,
 De fick följas åt,
 Kära vänner gråt;
 På hvart kafferep man gjort en säker knut,
 Ölet, grisarne — ja allt är slut.
 Derfor vi kommit att vefva
 Slutmelodien på vårt positiv,
 Derfor pass på nu att lefva,
 Än fins en gnista af muntert lif.

Snart får man sig mer ej öfverlasta,
 Man får basta
 Nu med fasta;
 Killeleken kommer på en dammig hyll,
 Klädd i saknadens svarta tyll.
 Nu får man spara på fracken,
 Hänga den stackarn på rostig spik,
 Sucka man får efter knacken,
 Snart kan magistern ej mer bli rik.

Snart man alla toddyglasen sätter in
 I ett skåp på vind,
 Och en säker grind
 Sättes sen med hänglås för vinkällaren —
 Stackars hvarje Bacchi vän.
 Snart får man suga på tassen,
 Drömma om tutingar och brylå,
 Ej mer skära pipor i vassen,
 På kaffet man kan ej en cognak få.
 Dock är det ej värddt att gå och sörja
 För så'n smörja,

Vi ska' börja
 Nu att utfundera andra nöjen,
 Som kan skänka löjen.
 Ej är det värddt att sig plåga
 Blott med att sakna de flydda dar,
 Nej! Fröken Gyllenboga
 Och préférénsen vi än ha kvar.

Nu vi kommit hit att musicera,
 Inkassera,
 Gratulera,
 Ty jag tror, om orätt ej jag minnes,
 Att en Knut här finnes.
 Honom båd' jag och kamraten
 Önska god helsa och frisk aptit,
 Må han snart bli potentaten,
 Som Rotschild ej sviker i minsta bit.

Må förvaltaren fortuna muta
 Med valuta
 Och ej pruta,
 Må han sedan hissa Morafanan
 Uppå kâgelbanan.
 Må vi få samlas som gâster
 Både från söder och norrifrån
 Uppå små trefliga fester
 Och dricka små tutingar i bersån.

Nu så har jag sjungit ut min visa,
 Må ni prisa,
 Köp min visa.
 Till patron Sundin nu vägen bærer,

Der ska' vi ge concerter.
 Nu ska' vi vefva och hurra,
 Hurra för julen i lustigt fläng,
 Snart få ej torndyflar surra,
 Slutad är balen, sjung-dudeli-däng.

Vid Grafven den 2 Mars 1871.

Slocknad är den milda blicken, tystnat har den väna röst,
 Stannat har det trogna hjertat, kallnadt är det varma bröst,
 Vid hvars sköte barnaskaran ständigt bjöds en fristad huld,
 Mera värd i deras tycke än all verdens makt och guld.

Moder! säg oss, hvarför dröjde du ej hos oss än en stund?
 Säg oss, hvarför slet du länken i det skönaste förbund?
 Här fanns hvila efter dagen ju vid barnens egen härd,
 Men du slumrade och drömde om en lyckligare verd.

Engeln i den hvita skruden kom och räckte dig sin hand,
 På en engels lätta vingar for du till ett bättre land;
 Snart ibland de sällas skara uti barnslig fröjd du står,
 Och på läppen sväfvar ännu kvar ditt sista »Fader vår».

Lycklig du, som slutat striden; ingen sorg och intet qual
 Skall dig möta bortom tiden, du har gjort ett saligt val.
 När vi egde dig, vi voro ju så lyckliga, men nu
 Låt oss tåligt bära smärtan, ty du har det bättre du.

Du är värd att lycklig blifva, Moder! du, som var så god.
 Hvarje motgång bar du tåligt, nöden slog ej ned ditt mod,
 Ty i stilla bön du vände dig till Den, som hjälpa vill,
 Ty du hoppades på Honom och du hörde Honom till.

Tack, o moder, för den kärlek, du så rikligt jemt oss gaf,
 Sof så sött på hvilobädden i din tysta stilla graf,
 På din kulle skall uppspira mången liten blomma skön,
 Och der skola vi förenas med din anda i vår bön.

Afskedsord den 12 Oktober 1871.

Det är ett sorgligt budskap för oss alla,
 Att Gustaf Wallmo tänker bryta opp,
 Att stanna kan ej någon dig befalla,
 Du har på gamla tomter ledsnat opp;
 Vi önska alla dock, att du ej känner
 En längtan bort från dina goda vänner.

Nej, det är kroppen blott, som är orolig,
 Din själ den stannar nog ibland oss qvar,
 Ty trakten, dit du far, må vara solig
 Och bjuda dig hvad paradiset har,
 Så far din tanke nog af gammal vana
 Tillbaks till far din och till farbror Trana.

Må som kassör du makligt gå och njuta
 Vid Öfverum i allsköns fred och ro,
 När du för tidsfördrif dig skall besluta,
 Det bästa nöje blir nog, vill jag tro,
 Att göra hvarje vän i Säfsen glader
 Med några egenhändigt skrifna rader.

Och när du tröttnat upp vid redskapssmidet,
 Då står din hog nog hitåt upp igen,
 Då helsar du nog på det gamla idet,
 Som nog skall taga mot småländingen,
 Om blott han då kan komma in i buren,
 Förrän han gått igenom Bantings kuren.

Tack skall du ha för alla glada stunder,
 Vi varit samlade uppå Strömsdal,
 Nu blir det tomt uti de gröna lunder,
 Det går en suckan öfver berg och dal,
 Små foglar tystna, vinden hviskar bara
 O! säg oss Wallmo, hvarför skall du fara.

Dock är ej afskedsstunden ännu inne,
 Ännu jag tror vi några timmar har,
 Derföre må vi fröjda själ och sinne
 För att ännu en stund få ha' dig kvar.
 Ty när vi sedan råkas, vete Herran,
 Se'n du en gång har klifvit upp i kärran.

Tack för dig sjelf och för ditt goda sinne,
 Den fasta vänskap som kamrat du bjöd,
 Här skall du lefva kvar uti vårt minne,
 Och måtte äfven samma vänskapsglöd
 Vi ömsesidigt i vårt hjerta gömma;
 Skål Gustaf Wallmo! aldrig dig vi glömma.

Visa på Edwardsdagen.

Gladt jag vill min lyra stämma
 Här i glada vänners lag,
 Uppå visförrådet klämma
 För att på din hedersdag
 Sjunga med gehör,
 Och med gladt humör
 Låta min pegas få skena
 Öfver fantasi'ns arena.

Här finus nog en mängd buteljer,
 Som är fest-tinktur uti,
 Gäster har du fått, som sväljer,
 Hvad som värd du håller i;
 Både fat och glas
 Skall på ditt kalas
 Säkert derom vittne bära,
 Att du bjudit folk, som tära.

»Algot är oss kär», vi sjunga
 Så i dag som alla dar,
 Trofast vänskap, rättfram tunga
 Du för dina vänner har;
 Jemt i samma skick
 Är den varma blick,
 Som ifrån ditt öga strålar
 Och så sannt ditt hjerta målar.

Låt oss i ditt goda hjerta
 Ständigt ha' ett creditiv,
 Kronor gyllene och bjerta
 Såsom skiljemynt oss gif;
 Ty din vänskap är
 Så värderad här,
 Och vi ständigt ju oss lärde
 Skatta såsom guld dess värde.

Låt oss därför sluta ringen
 Kringom dig med fyllda glas.
 Glädjen höjer uppå vingen
 För att uppå ditt kalas
 Låta oss förstå,

Att här skall ej rå
 Hvarken några sura miner
 Eller några svaga viner.

Lefve du och ingen annan!
 Hurra Gubbar, ta' en tår!
 Hvad gör det om man i pannan
 Kopparslagarverkstad får?
 Ty man kan väl ej
 Heller säga nej,
 När man är på rätta stället
 Här hos Wiken på hotellet.

På födelsedagen den 29 Februari 1872.

Fastän icke läkare till professionen,
 Hafva vi dock bildat här en sundhetsnämnd,
 Ty vi äro kännare af goda tonen,
 Och vi hört, att du af sjukdom är beklämd.
 Derför skyndade vi genast åka hit
 För att här få ordinera med all flit.

Men apoteket först vi skola undersöka,
 Derför fram med flaskor, salvor, linement,
 Och när vi den saken hunnit undanstöka,
 Ska' vi känna pulsen på vår patient.
 Uti läkarboken sidan femtitvå
 Står det, hur man sjukdomen behandla må.

När ur dödens klor vi dig i hast förlossa,
 Bör du också noga följa vårt recept,
 Bli du sedan fri från feber och från frossa,

Kan du i vårt samfund blifva en adept;
 Ty vi kunna bättre vi än Örtengren
 Sätta friska krafter uti dina ben.

Blir du sjuk och svag, som det väl ofta händer,
 Vänd dig bara till Aptekar Cederlund,
 Efter vårt recept han en decoct dig sänder,
 Som i hast dig göra kan båd' frisk och sund;
 Vill du sedan ha besök utaf en prest,
 Så är komminister Boman allra bäst.

Ge dock alla krämpor för i dag på båten
 Och blif frisk och munter på din högtidsdag,
 Vi ska' hjälpa till att upprätthålla ståten,
 Toddar, sång och tal ska' hagla i vårt lag;
 Här, der nyss man trodde var ett lasarett
 Skall nu bli ett litet schweizeri så nätt.

Du med litet lif har blifvit född till världen,
 Då ej under, att du är så sjuk och svag,
 Uti födelsen du afsmak fick för flärden,
 Firar blott hvarst fjerde år din födslodag;
 Men vi hoppas derfor, att trakteringen
 Skall bevisa att det var så längesen.

Tag din pillerburk och kasta den på högen,
 Tag se'n halfva garderoben af din kropp,
 Visa att på lefnadskraft du är förmögen,
 Smörj din hals min gosse sedan och stäm opp:
 »Vi ej lemna bålen innan den blir slut,
 Frossan den får vänta tills vi druckit ut».

Men ännu en skål vi hafva här att tömma,
 Ty mamsell Marie har ock sin högtidsdag,
 Derför nu Molinder på en stund vi glömma,
 För att dela på vår hyllning, tycker jag.
 Eller ska' vi slå två flugor i en smäll
 Och på en gång sjunga litet för mamsell.

Huru ljufligt är ej tvenne hjertan skåda,
 Som på en gång fira här en glädjefest,
 Derför proponerar jag en skål för båda,
 Skulle göra mera, om jag vore prest.
 Men nu säger jag blott skål och lycka till,
 Herrskapet får sedan ta' det som de vill.

Mätte lyckans stjerna visa Er sitt tinder
 Under hela vägen af Ert lefnadslopp,
 Må Marie bli lifvets hake för Molinder.
 Om han skulle börja på att tröttna opp,
 Vet vi nog att om »spektorn» hon är så rädd,
 Att hon nog skall troget vaka vid hans bädd.

Ja, Molinder, om dig tusen dödar hota,
 Om du känner att ditt glada »jag» tar slut,
 Om du tror, att vi dig inte kunna bota,
 Om du nalkas slutet af din lifsminut,
 Springer du blott öfver gården som en hamn
 För att söka boten i en bättre famn.

Skål derföre nu — nu ska' vi börja kuren,
 Här vid varma vattnet frossan nog skall fly,
 Sen med röd tinctur vi färga skall figuren —
 Derför bort i hast med denna bleka hy.
 Om du vid den första som en bleknos står,
 Skall du säkert rodna, när som halfvan går.

Visor vid födelsedagsfesten å Gravendal
den 25 April 1872.

1. John Bulls visa.

Snart jag rest kring hela jorden
Blott jag nu gjort resan hit,
Vidtberest jag visst är vorden,
Språken har jag lärt med flit;
Men nu återstår mig bara
Att namnkunnig uti Sverige vara,
Jag min kassa därför ej vill spara,
Men den saken hör ej hit.
Om förvaltaren vill höra,
Skall mina förslag jag göra,
Derföre var idel öra,
Skall jag klämma fram en stor idé.

Här skall det bli andra bullar
Uti Säfsens ödemark,
Snart lokomotivet rullar
Genom en befolkad park;
Alla vägar skall uppsnyggas,
Öfverallt ska' rallväg byggas,
Och arbetet skall betryggas
Af mitt stora kreditiv.
Ett spår skall gå utåt Elfsjöhyttan,
För att vi af verlden må dra nyttan,
Se'n ett spår förstås åt hyttan
För att Frövibanen träffa på.

Men förstås att största leden
Utåt Fredriksberg man tar,
En station skall bli vid Hösjöheden,

Der man kan sig få en klar;
 Sedan små stationer här och der i kröken,
 Hvarest man kan göra små försöken,
 Om man kommit har på röken,
 Att ånyo blifva frisk och klar.
 Se'n till Thyn man kan fortsätta
 För att Jannes plånbok lätta,
 Ty jag kan för er berätta,
 Att han ett parti vill gerna ha.

Så är nu min plan, hvad sägs väl om en?
 Var den inte fin så säj?
 Säkert är jag här välkommen,
 Se'n jag presenterat mej.
 Ty god herrar som I veten,
 Är John Bull helt van vid gästfriheten,
 Tycker gerna om att bli på streten,
 Litet lagom på tre qvart.
 Men han frestar nu till dagens ära
 Att båd' vått och torrt förtära,
 Men om allt jag ej kan bära,
 Så blir bäst att säga stopp och back.

2. Kinesens visa.

Nu är jag trött uppå att resa,
 Här tror jag, att jag stannar kvar,
 Här måtte jag väl få kinesa
 En vecka eller kanske par.
 Tsing la la, Tsing la la
 Finns det The med litet cognak, är det bra.

Från Peking kommer jag direkte,
 Der pappa är en mandarin,
 Men jag blef arg uppå mitt slägte
 Och gaf därför Peking hin.
 Tsing la la, Tsing la la
 Svenskarne ä' mycket bättre tycker jag.

Adresskalendern öfver verlden
 I Peking köpte jag förstås,
 Och sedermera tog jag färden
 Hit upp till Säfsen öfver Nås.
 Tsing la la, Tsing la la
 På Sveden der kinesade man ganska brä.

Vid Lindesnäs station der stanna'
 Lokomotivet en minut,
 För att få vatten i sin panna,
 Ur min kupé jag kila' ut.
 Tsing la la, Tsing la la
 På kontoret grälade bokhållarna.

På Fredriksberg jag träffa' flera,
 Som skulle samma väg som jag,
 De skulle hit och gratulera —
 Åh, det var tusan, svara' jag.
 Tsing la la, Tsing la la
 På kalasen trifves en kines så bra.

En talte engelska, en franska,
 En tror jag talte smäländska,
 En talte till mig uppå spanska,

Jag svara' på chinesiska:
 Tsing la la, Tsing la la
 Tackar allra mjukast, jag mår mycket bra.

Nu ä' vi äntligen vid målet,
 Nu skall det smaka godt att ta'
 En sup så hvass som svenska stålet,
 Vätkänt utaf Chineserna.
 Tsing la la, Tsing la la
 Jag aldrig nånsin kunde tro, att Sverige var så bra.

Må Maskinisten dra åt fanders
 Med vagnar och lokomotiv,
 Ty här skall nu bli etwas anders,
 Här skall i dag bli muntert lif.
 Tsing la la, Tsing la la
 Låt tåget fara, alla passagerare bli kvar.

I qväll hur roligt att få profva
 De svenska varor, som här finns,
 Emellan borden gå och lofva
 Om må som en chinesisk prins.
 Tsing la la, Tsing la la
 Hoppas att Chinesen ej får »meslekba».

3. Ingeniörens visa.

Ah, här tror jag vi ha Gravendals station,
 Det äfven föremålet är för min motion,
 Mitt namn det är Tricot — herr bruksförvaltare —
 Fransk ingenjör och er ödmjuka tjenare.

Hur treffligt finna jernvägar så högt i nord,
 Jag hört på denna första resan nu är gjord,
 Det är den första ånghäst, som ni ännu haft,
 Som drifves fram af dalmasångans kända kraft.

Det är den bästa uppfinning, man ännu känt,
 Uppå skinnbyxångpannor borde ta's patent;
 Men underligast, tycker jag, det är ändå,
 Att ej John Ericsson det kunnat hitta på.

Det enda jag mot hela denna bana har,
 Är att man nästan fort och oförsigtigt far,
 Ty mötte man ett annat tåg uti en krok,
 Så tror jag säkert alltihopa gick på tok.

Men lyckligtvis så finns det bromsare ombord,
 Som håller noga utkik, om han ej är smord,
 Ty maskinisten är en fan att köra på,
 Han vill att det som på en telegraf skall gå.

Jag fattat ett beslut att köpa Gravendal,
 Ty Gud ske lof jag har ett bra nog kapital;
 Vill bruksförvaltarn gå med mig i kompani,
 Skall här ett större jernverk uti Sverige bli.

Tolf masugnar det tror jag nog skall räcka till,
 Men vi skall bygga flera sedan, om ni vill,
 Ett valsverk ska' vi ha med hundra stolar i,
 Och bolaget skall heta Falk et Compani.

Man fruktar kanske, att det vattenbrist skall bli,
 Men ej förlägna för den saken blifva vi,

Ty om ock Skärsjön vore fri från all sin saft,
Så kan vi drifva bruket med inbillningskraft.

Tolf hundra tusen Centner blir tillverkningen,
Välaktade vi bli af alla engelsmän;
Vi skola blifva jernets konungar en gång,
När alla våra masugnar vi fått igång.

Om konjunkturerna fortfarande bli bra,
Vi skola snart en snyggare behållning ha,
Och när man tröttnat sedan på handteringen,
Man köper sig en villa i Italien.

4. Bondens visa.

Usch hvad det är kusligt på denna jernväg åka,
Man blir skakad genom både märg och ben,
Hellre jag en half mil skulle hoppa kråka,
Än att åka mer i tredje-klass kupén;
Skojare och farligt folk af tusen slag
Klämmer in en sate i sitt bunkalag.

Lyckligt var ändå, att ej kuttingen gick sönder,
Ännu finns det fyra goda kannor kvar,
Om det ej vor' finkel, passande för bönder,
Skulle på en sup här jag bjuda en och hvar;
Men jag tror jag korken låter sitta i,
Annars kunde allihopa fulla bli.

Ni se riktigt tomma ut som svultna gamar,
Derför läser jag ej matsäcksskrinet opp,
Ty det blef nog länsadt då af edra ramar,

Hela matförrådet åt ni säkert opp;
 Nej, gå kära vänner in här på station,
 Här får man på krita säkert en portion.

Nej, om jag en annan gång skall ut och fara,
 Köper jag mig plats hos honom, som kör för,
 Då får jag åtminstone i värmen vara,
 Ty uti sin bakugn ständigt eld han har.
 Han är visst en bagare, som reser kring —
 Med sitt bageri kring hela jordens ring.

Men jag klifver in här morskt uppå stationen,
 Kanske uti 3:dje klassens väntsalong,
 Tjenare — jag bonde är till processionen,
 Och för resten är jag just som lite' svång;
 Korf och skinka har jag med i mitt bagage —
 Nu har jag berättat hela min passage.

Men jag hör, att här är farlig fläng å färde,
 Att det är nå'n firning eller annan ståt,
 Fullt med grannlåt se'n som uppå Lagårdsgärde,
 Kreter och Araber — och Polis också.
 Jag kan undra dock, fast jag en bonde ä',
 Om här uppå ståten jag får vara mä'.

Jag vill göra jag och buga som de andra,
 Önska stadig lycka er i nittio år,
 Kanske får jag då med hela följet vandra
 In till högtidsbordet, der som flaskan står.
 Och om jag talar vackert sen vid kära far,
 Kuttingen och skrinet tar han i förvar.

5. Poliskonstapelns visa.

Från Stockholm är jag skickad hit
 Att visa här mitt tjenstenit,
 Ty jag kan hålla stången — alltväl
 Med huggarn och batongen — ni förstår mig väl.

Jag är rättvisans starka arm,
 Som håller hvarje lymmel varm;
 När pöbeln håller väsen,
 Är jag ock med i pjesen.

Af Wallenberg jag lärt mig slå,
 Så den skall bli båd gul och blå,
 Som ej vill iakttaga
 Sin plats ibland de svaga.

Men kallar någon mig för gris,
 Jag grymtar på mitt eget vis;
 Jag svinhugg ger tillbaka,
 Så att det fläsk skall smaka.

Jag hört, att samling här skall bli.
 Derfor så tog jag mitt parti;
 Jag vill i hast mig passa
 Och skingra denna massa.

Men kanske bruksförvaltaren
 Har bjudit hela samlingen
 In på restaurationen —
 Då stämmer jag ned tonen.

Ty godt det är en snaps att få,
 Förstås med litet tilltugg på;
 Jag hoppas inviteras,
 När massan här trakteras.

Men om det skulle hända se'n,
 Att någon af trakteringen
 Blir full, så skall jag purra'n
 Och sätta'n in i kurrån.

Ej skrålas får — nej hurras blott,
 Ty det är inte något brott
 Emot missgerningsbalken
 Att hurra styft för Falken.

Marknadsvisa.

För några år sen hörde man ju ett decret
 Om Filipstads oxmarken, som ni kanske vet,
 Ty bort med stånden ropte hvarje Filisté,
 Vi vilja här ej några concurrenter se.

Men som det just ej fanns nå'n slagtare i stan,
 Så tyckte publicum, att det var sjelfva fan,
 Om man med oxar ej affärer göra får,
 Fast rådhusrättens utslag uti vägen står.

Ja, Becker, Jansson, Rådström, Löfström och Nysell
 Förbundo sig med tullförvaltaren Bronell
 Att stadens alla tullar noga täppa till,
 Så att ej marknadshandlande fick strömma till.

Men intet hjälpte, marknad blef det af ändå,
 Ty det kom folk, som ingen kunde neka gå;
 Frondörerna de sjöngo: frihet bor i Nord,
 Och dukade på torget sina salubord.

Och oxar med och utan horn man skåda fick,
 Oxlyckan tycktes vara i sitt gamla skick,
 Der prutades och jemkades båd' hit och dit
 Af alla, som till höstslagt skulle ha en bit.

Och Aspman puffade i stadens stora blad
 Om sina hudar, stöfvvelsmörja och chocolate,
 Om äkta fin Madeira och om ganad sill,
 Skomakarbeck och ändå mycket mera till.

Och Kindberg puffade om sina många glas,
 Som ogeneradt kunna uti botten tas;
 Dock tror jag säkert största glasbutiken är
 Den som man etablerat på hotellet här.

Finns någon se'n som road är utaf salut,
 Har rådman Christian lager af det bästa krut;
 Men om det är salongskrut vet jag ej bestämdt,
 Det får man veta sedan man på trycket klämt.

Sirén och Palmgren som ett par sirener stå
 Och locka in i sin butik båd' stora — små;
 Jag önskar att den boden vore närmare,
 Ty der finns det kalsånger och hjertvärmare.

Hos Löfström såg jag bara litet domestik,
 För resten såg jag Herr Strandell, han var sig lik,
 Herr Löfström sjelf han stod så dyster i sin hog,
 Som om tobaksfabriken uppå hjertat låg.

Herr P. O. J. han hade ett förbaskadt schå
 Att ur sitt skåp ta' fram de gula och de blå;
 Han var den bästa karl, jag träffade ändå,
 Ty han gaf gossarne nå'nting att supa på.

Urmakar Carlsson hade ingen marknadsfrid,
 Ty han förstås fick lof att följa med sin tid,
 Han tittade och klämde, ruskade och vred,
 På det ej toddytiden skulle bli på sned.

På qvällen kapten Calle lade till vid strand,
 Ur arken gick han för att helsa på i land,
 Men hela staden lefde i sånt sus och dus,
 Att sjelf han frestad blef att ta' ett marknadsrus.

Herr Becker stod så stadiger vid sin pulpet
 Och buntade till banken hop små bra paket;
 Derute kilade herr Gustaf som en fisk
 Emellan golf och tak, och väggar, fack och disk.

Och priskuranten hos Nysell den var sig lik
 På pankakslaggar, kaffebrännare och spik;
 Herr handelsman belåten gick uti sitt sinn,
 Ty sedlar uti långa banor tog han in.

På kopparslagare var öfverflöd i sta'n,
 De bultade af sjelfva tusan andra da'n;
 Ja, mången blef af oxiderad koppar skral
 Och måste söka hjelp hos doktor Rosendal.

Och källarmästarn han är oss en väldig Borg,
 Som vet att pigga upp den som är stadd i sorg;
 När uti bågarn han sin nektar skänker i,
 Då flyr på stund för skämtet all melankoli.

Till Farbror August.

För farbror August också ett glas
 På Augustdagen vi tömma,
 Han ler så godt, när en tuting tas,
 Och tycks ej heller nu glömma,
 Att när det klunkar i karafinen
 Ta' fram sitt solsken i hela minen
 Vid glasens klang.

När han vid lapparne tröttnat har
 Och går att ta' promenaden,
 Det ofta händer sin väg han tar
 Till Tidningsbyrån med bladen;
 Han går och öfvar sig i att trycka
 Men gör som Smitten dock föga lycka
 På tryckeri't.

Och på kontoret han tas emot
 Af bofstreck utan all ände,
 Dock har han skrämt oss och sagt med hot:
 »Till skick I lymlar er vände»;
 Och därför äro vi nu så snälla,
 Att vi i bredd oss nog kunna ställa
 Med englarna.

Ja, blif ej rasande på vårt skämt,
 Vi bot och bättring ska' göra!
 Det som isynnerhet har oss skrämt
 Och som vår frid kunde störa —
 En påfvebulla på nya året —
 Vid tanken reser sig nästan håret
 Af rädsla blott.

Men nåd jag tänker får gå för rätt
 Så här, som ofta plär hända,
 Och hela straffet blir rätt och slätt
 En pris ur dosan kanhända;
 Och mycket hellre än ständigt klonas
 Med farbror August vi här försonas
 Vid glasens klang.

En mängd med önskningar ha vi nu
 Att önska gubben på »dagen»,
 I första rummet vi sätta ju
 En liten önskan, om magen,
 Att den ej sönder ibland må trilla,
 Utan helt stadgad sig hålla stilla
 I allsköns lugn.

Må snusförrådet ej taga slut,
 Nej måtte blandningen vara,
 Tills himlen sänder en diger strut
 Af Ljunglöfs etta, den rara;
 När farbror August skall sorten blanda,
 Gör litet hundsnus att ha tillhanda
 Åt skälmarne.

Jag slutar sången nu med gutår —
 Må kraft och helsa ej svika —
 Och önskar, att farbror August får
 Ibland i glastuben kika;
 Ty i den tuben behöfs ej synen
 Man känner kanten med ögonbrynen
 Vid glasens klang.

Till Rutger Mitander sommaren 1873.

När stunden är inne, då afsked man tager,
 Då vill jag dig egna en vers eller par,
 Att önska dig lycka och ära och lager,
 När bort från det bergiga Säfsen du far;
 Du kilar ifrån våra skogrika kullar,
 Hvars backar du frestat i ungdomligt traf,
 Snart har du vändt ryggtäflan åt våra tullar
 Och kastar dig ut uppå ödenas haf,
 Dock på klingande våg.

Haf tack för ditt glada och treffiga väsen,
 Ditt pigga och lifliga glada humör,
 Ty roligt det var, då bland oss du höll väsen,
 Du gladaste laxarnes ambassadör,
 Du var som en vårsol, du kunde uppfinna
 Den smältgrad, som iskällarisen förtog,
 Ty isen den smälte och började rinna
 Och form utaf Cederlunds varor den tog
 I den klingande våg.

Och tack för de rättvisa orden du fällde,
 Då du till doms i vår domsaga satt,
 Ty du var domare ock när det gällde
 Någon, som icke fått bågaren fatt;
 Tryckfrihetssaken med insigt du skötte,
 Aldrig du afskref ett endaste mål,
 Derföre och, när man stämningen mötte,
 Svarades jemt med ett dundrande skål,
 I den klingande våg.

Vår domsaga tyckte du dock var för dålig,
 Åh ja! det förstås att förtjensten är klen,

Men du skulle dröjt här och visat dig tålig,
 Ty de ordinarie tingen bli' se'n.
 Du var för vår rättvisa här just en stjärna,
 Som ledde oss hän mellan balkar och lag,
 Sen »Timmen» har blifvit förvisad till Jerna
 Att skrifva ut stämning och göra beslag
 På den klingande våg.

Säg minnes du holmen vid glittrande bölja,
 I Leijen, hur treffigt man lifvet der fann,
 Kom åter nå'n gång att på fisket oss följa,
 Ty maken till holmgång man söker minsann;
 Och »Vikingasäten» och »Åldriga lunder»
 Der finnas, samt stugan i fornnordisk prakt
 Och sedan måltidernas ljuffiga stunder,
 Då helor och halfvor besjungas i takt —
 Med den klingande våg.

Farväl Häradshöfding och lycka på färden,
 Och far du till Lidköping eller Borås,
 Så akta dig att du ej frestas af flärden,
 Ty visorna kunde besannas gudnås.
 Men skämtet åsido, vi önska dig alla
 Ett domaresäte med sportler i mängd,
 Må hullet ditt frodas och lifsådran svalla,
 Och må jemt din bågare vara bemängd
 Med den klingande våg.

Till farbror Fredrik.

God vänner fatten nu »ordentligt» Edra glas,
 Ty här på vers skall sjungas en och annan fras;
 Från fantasiens verld vi här ett opus fått —
 Kom lyssnen till den sången både stort och smått.

»Vid glasens klang» sjöng nyss bland oss en glad tenor
 Hvad kraft och smak ändå uti den stämman bor —
 Ja, för musikens vän det är en ljuflig tröst
 Att höra små qvartetter, sjungna af *en* röst.

Derför vid glasens klang, jag börja vill min sång,
 Ty på en flod af Punsch man seglar lätt i gång;
 Ja, helst när böljan är utaf en sådan sort,
 Så har det sig just ej så svårt att komma bort.

I Vesterdalarne hvartenda hjerta slår,
 Ty Fredrik Falk idag är trettionio år;
 Med fyrtitalet har han kommit i konflikt,
 Må han få träda in deri helt fri från gikt.

Dock har han nu till Loka tagit sin reträtt
 För att i gyttjan få en riktigt städad tvätt,
 Vår konungs troman skall der, som jag hört det tros,
 Med jordabalken öfver hela kroppen gnos.

När se'n han tagit sig en fjorton, femton bad,
 Han upp till Mora ger sig frisk och sund åstad.
 Hans ben fått annan kraft, hans armar likaså,
 Aj, stackars satar, som nu i arresten gå.

Och när han lemnar Loka uti sin kare,
 Det går förtvifladt fort, just som en tänd raket;
 Han har en dugtig häst, som han med ära krönt,
 Och ibland trafvarlapparne är prisbelönt.

Från drottning Sabas stall han är i fjerde led,
 Fast lederna man vridit har en smul på sned,
 En fjerding sväg han springer på en half minut
 Och hundra tjugu mil på da'n förutan prut.

Nu önska vi att resan måtte lyckligt gå,
 Och att du frisk och sund oss åter helsar på,
 Så mötes du här nog af mången glädjetår
 I nya kugelbanan, der som rullan går.

Invigningsfesten.

Ett tu tre så börjar visaren att snurra
 Uppå hvarje telegrafens apparat,
 Månne det på tråden kommit någon fnurra,
 Eller gifs signalen blott för litet prat;
 Såsom tända ljus vi omkring taflan stå,
 Och den som drar vefven tecknar raskt --- »gå på».

Ifrån Gravendal man nu telegraferar,
 Se hur visarn snurrar både hit och dit,
 Än han uppå T och än på O marcherar,
 D han söker nu, och är två gånger dit,
 Nu på Y han pekar, stafva gossar små,
 Ordet blir ju toddey, kan ni väl förstå.

Nu är telegrammet helt och hållet färdigt,
 »Algot vill oss nu som sina gäster se»,
 Låt oss draga dit och fira honom värdigt,
 Ty sin våning han invigningen vill ge.
 Der skall nyas upp — karotter, flaskor, glas;
 Magen blifvit tillsagd, att det blir kalas.

Vi ska' visa, att vi äro goda kunder
 Både i karotter, flaskor, glas och fat,
 Våningen uppå är bättre än inunder,
 Ty häruppe fås rabatt, så man blir flat;
 Mätte blott de krafter, som man oss förlänt,
 Stå emot, när Backus här är bodbetjent.

Skulle det dock hända, att man blir på kneken
 Utaf den traktering, som här förestår,
 Får man väl en bädd, se'n vi har slutat leken —
 En quartett af kopperslagar's sängarkår
 Skall förljufva natten med en serenad
 Uti moll och dur — »att dagen den var glad».

Men för Malmgren nu ett »lycka till» vi önska,
 Mätte glada dagar randas honom här,
 Må omkring din boning all plantering grönska,
 Men glöm ej en liten vinkast här och der,
 Och uti dess närhet vill jag föreslå,
 Att du lagar till en liten grön berså.

När bersån har växt, så att den gifver skugga,
 Sätt då i dess gömma bord och bänkar små,

Dit man tar sin tillflykt, när det börjar dugga
 För att blifva torr; ty du kan förstå,
 Att när himlen öppnat vattenledningen
 Är det bra att ha en liten »torr» till vän.

Snart uti din boning andra dagar randas,
 Då du slipper vandra ensam här din stig,
 Sjelf jag vet ju huru idel tomhet andas,
 Innan ungarlsståndet spelt ut sin intrig;
 Derföre din lyckas skål vi taga nu
 Och deri vi innesluta ock din fru.

Annandag jul 1876.

Kära Axel, kom — och ha ej ondt i magen,
 Här finns punsch och sodavatten i vårt lag,
 Visserligen är det nu den »andra dagen»,
 Men derföre får man inte vara svag.
 Fast du är från slottet, drick som en plebej,
 Och då värden trycker dig, säg inte nej.

Du ser kulan ut och håller dig till vatten,
 Du som annars alltid brukar vara frisk;
 Fick du ingen ro kanhända uti natten,
 Eller åt till midda'n du för mycket fisk?
 Eller kanske längtar du nu till ditt slott,
 Redan trött vid jultrakteringen du fått?

Men här ser du några ungdomsfriska kroppar,
 Som din skål vill tömma i en fylld pokal;
 Tag ditt glas och tro, att det är »Prinsens droppar»,

Glöm sen dina krämpor från gårdagens bal,
 Glöm bort kung och prinsar, glöm bort Stockholms slott,
 Här skall du »stå stängnen» ibland vänner blott.

Skål för dig nu, Axel, och ditt glada väsen,
 Här är du en kär och högt värderad gäst,
 Här du konung spela får i julepjesen,
 Bättre än hos Sjövall en öfversteprest.
 Skålamento nu för kungamakaren!
 Allmänt gurgel! skål du gamle hedersvän.

Afskedssång.

Den $\frac{3}{1}$ 1877.

Säg mig, Axel, hvarför dröjer
 Du ej hos oss än en stund?
 Vingen ju till flygt du höjer
 Och upplöser det förbund,
 Som du knutit har
 Med oss, din barbar!
 Och far till ditt Stockholm åter,
 Fastän halfva Säfsen gråter

Mången tärna, yr i valsen,
 Du med toner tjusat till,
 Flöge någon dig om halsen,
 Blef du nog en vecka till.
 Men du har ej tid
 Njuta af vår frid,
 Ty dig väntar mången lexa,
 Och vi vilja inte käxa.

Hän till slottet, der man bugar
 För kung Oskars majestät,
 Nu man åter Doktorn trugar
 Säfsarne till stor förtret.
 Ej med bugeri
 Dig genera vi,
 Derför kan du hos oss stanna,
 Skål Herr Doktor, töm din kanna.

Gladt det var, när extratåget
 Kom med dig, så glad och ung,
 Ty vi tyckte det var *något*
 Utaf det som osar kung.
 Upptänd blef vår håg
 Af ett kungligt tåg;
 Sjelf jag stod uppå perrongen,
 Fast du kom ej dit den gången.

Men en annan gång jag tronar
 Der bredvid en tunna sill,
 Jag med dig mig ej försonar,
 Om du då ej stanna vill;
 Jag skall bju' dig allt,
 Klimp med attiskt salt,
 Och — ett undantag från vanan —
 Extratåg på Mjölbobanan.

Då kanhända har du stjernan
 För det myckna, som du vet,
 Och för det du proppat hjernan
 Uti prinsars tre'nighet.
 Men glöm ej ett t,

När tacksägelse
 Du skall göra, ty ett trassel
 Kan det bli, som för herr Cassel.

Men dock skall du få medaljen
 För de tjänster, du oss gjort,
 Du fått svettas i bataljen
 Uppå baler i vår ort;
 Ty du cotillon
 Spela kan så lång,
 Att anförarn abdikerat,
 Ty den dansen har generat.

Nu din skål! farväl magister!
 Här alls icke finns Flottsund,
 Men här yppas ändå brister,
 Ty du lemnar vårt förbund;
 Här finns ingen Glunt --
 Men en liten strunt,
 Som dig saknar när du farit,
 Ty så hjertans god du varit.

Visa om ångbåten "Frans von Schéele".

Nu Frans von Schéele gått till ro
 Och stängt man har kajutan,
 Derinne bara minnen bo,
 Och frost betäcker rutan;
 Maskinen stannat sina slag,
 Ty der finns ingen ånga,
 Den längtar efter vårens dag,
 Men timmarne tycks långa.

Ånghvisslan, som man fordom gäll
 Vid alla slussar hörde,
 Har slutat med sitt arga gnäll,
 Men sjelf hon ej rår för de';
 Hon ville gerna pipa på,
 Men det är slut i röret,
 Och då kan man ej undra på,
 Om hon har mist' humöret.

I försalongen, der förut
 Man skämt och glam jemt hörde,
 Och der sirener utan prut
 Sin kärlekshandel förde,
 Der är nu ödsligt, tomt och kallt,
 På dörr'n man satt attesten,
 Och om man ej ursupit allt,
 Mamsell'n tog med sig resten.

Skorstenen, som en svart morian,
 Står för sig sjelf och mumlar,
 Att kapten Calle, ta mig fan,
 Den störste är bland drumlar,
 Som åt en gammal rökfrisk vän
 Ej en cigarr kan skänka --
 Ty det var nu så längesen,
 Han fick nå'n rök, kantänka.

Och Magnus har från ratten gått
 Att sig restaurera,
 Han nu i lugn vid rågadt mått
 Sig sjelf vill kommendera;
 Han på sin skuta tar befäl

Och gör upp plan för dagen —
Att som landtkrabba lefva väl
Och ej få ondt i magen.

Den öfriga besättningen
Har re'n fått ut sin hyra,
Så nu har Schéele ingen vän,
Det kan man då bedyra;
Ja, vänskapen har sprungit läck,
Ty Ägirs döttrar äfven
Sin blåa barm, förut så täck,
Nu iskall tryckt mot stäfven.

Visa om Bergslagsbanan.

Hvad den är bra den här Bergslagsbanan,
Pris vare den, som från början dana'n,
Ej bättre bana det finns i Kanaan,
Det kan jag slå mig i backen på.

Vaggongerna ä' så ytterst fina
Som kejsarns vagnar i Stora Kina,
Och utan oro och utan pina
På Bergslagsbanan en skjuts vi få.

Resärer öfver, resärer under
Man har placerat för banans kunder,
Och intet rassel och intet dunder
På Bergslagsbanan man höra får.

När det om vintern är tretti grader,
På Bergslagsbanan man åker glader,

Ty fan så hett var det, när jag va' der
På Bergslagsbanan förlidet år.

Om farten kan man ej något säga,
Ty helt försigtigt man går till väga,
Och skulle man assurans ej äga,
På Bergslagsbanan det går ändå.

Allt der är gjordt för bekvämligheten,
Och skulle någon der bli på streten,
Så finns det finkor, som gå i tēten
På Bergslagsbanan hvarenda dag.

Och far man ensam, så kan det hända,
Att nog försyner plär sällskap sända,
Som ledsamheten i fröjd kan vända
Och gifva färden ett visst behag.

Och »Chasse», tänk om jag skulle sända'n,
Han kom ej bort, det kund' aldrig hända'n,
Ty man har satt derfor Kil i ändan
På Bergslagsbanan, kan ni förstå.

På födelsedagen

den 25 April 1874

Milda vestan smeker ängarne och fälten,
Vårens elfvor börjat ren sin yra dans,
Calle Vinter lossat har på sina bälten,
Böljan åter vaknat har till lif och sans,
Sippan sticker fram sin lilla näpna nos
För att se, om drifvorna ha' flytt sin kos.

Allt sig klädt för att den tjugufemte fira,
 Lärkans glada qvitter höres i det blå,
 Skogens barn i kransar och festoner vira,
 Hvad den friska våren har att bjuda på,
 Och i hvarje snilja, mellan hvarje blad
 Nickar åt dig mången liten täck dryad.

Barometern stiger! Hvarje hjerta bultar,
 Vålgång hviskar här åt dig så mången vän;
 Dem du håller kärast, kring sin pappa tultar,
 Och i barnslig kärlek gifva dig igen
 All den hulldhet, som ditt fadershjerta gaf,
 Blommor små, som viras kring din vandringsstaf.

Må de trettioåtta år, du nått, få följas
 Utaf många lyckliga och glada år,
 Må ditt trefna väsen aldrig för oss döljas,
 Må uti ditt inre ständigt vara vår,
 Der för dina vänner jemt du nog har kvar
 Vänskapens små sippor som i forna dar.

För ditt väl, din lycka nu en skål vi tömma,
 Låt ej fyrtitalet dubbla dina år,
 Ty jag vet, att ungdomsblodet nog kan strömma
 Lika friskt, så länge samma hjerta slår;
 Komma snö och is från sorgens kalla pol,
 Ska' de smälta för den tjugufemtes sol.

Visa om en pump, som vådeligen brann.

En ynkelig visa jag vill för er sjunga,
 Kom samloms att höra båd gamla och unga,
 Den visan den handlar väl blott om en pump,
 Men den skall besjungas i följande stump.

Vid Hörken stod pumpen vid Ludvikabanan,
 För tomma ångpannor den var just ett kanaan,
 Omålad den stod der med anspråkslös min
 Och hade in i sig en trasig kamin.

Kaminen den var som ett hjerta på pumpen,
 Ty när den blef tröger och bister och trumpen,
 Då fanns i kaminen de hetaste glöd,
 Som gjorde att blodet i ådrorna sjöd.

Ja, pumpen den stod der till glädje för mången,
 Den prydde utsigten, man såg från perrongen,
 Var känd uti orten från gräns och till gräns,
 Och aldrig man hört, att den pumpen blef läns.

Och byggd var den uti den »engelska» stilen,
 Det syntes på pumpstocken, kannan, ventilen;
 Det var ingen bondpump, det våga jag vill,
 Och sådana pumpar ej många finns till.

Så hände en afton hos herr ingenjören,
 Man spelade vira och njöt af likören,
 Lekzinski sprang åter och fram som stafett,
 Rapporterna kommo som punschglasen tätt.

Och midt opp i gasken der höll man sig oppe,
 Ty dagen var glader, och droppe på droppe

Af punschen man pumpade i sig förstås —
Men nöjet det stördes i förtid — gunås.

Ty Falk hade upplagd den finaste göken,
Då kom en rapport, att man varsnade röken
Från pumpen. »Ja, släck då», skrek herr ingeniörn,
Och budet for ut som en gnista på dörrn.

Men nu kom ett ilbud, att pumpen den brinner,
Från viran nu alla som blixten försvinner;
Till pumpen, till pumpen — man ropte förvisst,
Men göken han suckade ensam på qvist.

Ja, pumpen den smattrade, fräste och brände,
Och vattnet en aning om kokpunkten kände,
Ja, pumpen om öronen snart blef så het,
Att rykande tårar helt sorgsen den gret.

Kaminen fick inflammation uti magen,
Den aldrig had' varit så het som den dagen,
Och pumpstocken, som reservoiren förnöjt,
Blef uschlig och smal som den klenaste flöjt.

Ja, elden den började gruffigt grassera,
Då skrek ingeniören: »vi ska pumpen rasera,
Ty annars vårt nyaste pumphus förgås,
Men först ska vi rädda båd' gångjern och lås».

Han stoppade låset först i sin ficka,
Ett afsked åt pumpen han se'n tycktes nicka;
Men nu blef så hett i det engelska land,
Att sjelfvaste stenarne fingo kallbrand.

Af pumpen fans dagen derpå blott en kappe
 Falaska, som sändes till direktör Rappe;
 Han lär nu ha' både tandpulver och snus,
 För att han gör pumpar i eldfångda hus.

**Till Skogvaktaren Vik och hans hustru, vid firandet
 af 30-åriga kriget.**

På denna glada bröllopfest,
 Hur roligt att få vara gäst
 Och eder lycka skåda; — alltväl
 Må den få evigt råda, — ni förstår mig väl.

Och efter 30 långa år
 I minnet dock så tydligt står
 Den första glada stunden
 Uti den gröna lunden.

Då gingo ni der arm i arm,
 Och hjertat hoppa i er barm!
 På någon lämplig tufva
 Ni lekte hög och dufva.

Och Vik var då en ung husar,
 Som tjusningskraft i banko har,
 Ty uniform han hade,
 Och grann han var, man sade.

Och madam Vik en tärna var,
 Som hade all sin ungdom kvar;
 Hon var ej blekt af stormen,
 Men älska' uniformen.

Och när som Vik kom ridande,
Af kärleksfeber lidande,
Han for så stolt att fria
Och tog madam om mia.

Och det förstås, att Vik fick ja,
Och allting blef så godt och bra;
Han kasta' sej på hästen
Och red direkt till presten.

Så blefvo de ett äkta par,
Och hon blef mamma, han blef far,
Och många barn de fingo,
Som traskade och gingo.

Nu är det trettio år sen dess,
Och slutad är nu all process,
Ty freden i Westfalen
Den gjorde slut på balen.

Men »Massa» Vik han bjudit har
Uppå en liten trefflig klar;
Man kan så lugnt häroppe
Sig ta en liten droppe.

Ja, skål för Vik och hans madam!
Arfprinsen ska' vi ock ha fram,
Nu vikens vågor svalla,
Låt då vårt lefve skalla.

Till den 65 åriga den 3 Januari 1876.

Nytt är allt, ty ny är dagen,
 Nytt det år, vi börjat på,
 Ny är tiden, fastän slagen
 På dess ur som fordom slå,
 Ny är österns morgonstrimma,
 Ny den sol, som uppgår skön,
 Ny är hvar minut, hvar timma,
 Ny är och vår morgonbön.

Men fast allt så nytt tycks vara,
 Sjelfva vi dock gamla stå,
 Lekande bland barnens skara
 Se vi tidens ande gå;
 Yr och glad han hejdlöst leker,
 Men är falsk och grym ändå,
 Ty den fagra kind, han smeker,
 Den blir blek med skrynklor på.

Tidens fiendskap vi glömma
 Och förlåta hvad den gjort,
 Låt oss nu om ungdom drömma,
 Ty man har i dag försport,
 Att den snälla Mormor fyller
 Sina fem och sexti år.
 Lyssna barn! Vet bland idyller
 Hennes främst och skönast står.

Mormor tag utaf oss alla
 Hjärtligt tack för flydda år,
 Vi i minnet återkalla
 Mången dag af sol och vår;

Tack för orden från ditt hjerta,
 Du som råd så vänfast gett,
 Då i glädje, sorg och smärta
 Ödets skiftningar vi sett.

Må du länge bland oss vara
 Och så lycklig här förbli,
 Som du gjort dig värd att vara —
 Vård och kärlek gifva vi;
 När du stapplar, vi nog minnas,
 Då vårt säkra stöd du var,
 Ungdomsfriska armar finnas,
 Som en famn för mormor har.

Till Vågmästaren J. Andersson den 18 Juli 1877.

Just för femti år tillbaka
 Blef en liten herre född,
 Klädd i treffig isterhaka
 Och en corpus trind och gödd.
 Straxt på våg den lille lades
 Uti lifvets morgonstund,
 Och han vägde, som det sades,
 Efter bergsvigt jemt ett pund.

Hvad månd af det barnet blifva,
 Sade både far och mor,
 Oss Försynen tyckes gifva
 Nu en pojke som blir stor,
 Mamma gladde sig så mycke,

Att i framtiden en gång
 Ha' en son uti sitt tycke,
 Som var ståtlig, stor och lång.

Lille Janne växte sedan,
 Blef ej stor, men frisk och fet,
 Glad, såväl i ny som nedan,
 Höll han ständigt sin diet,
 Tålde sällan bara vatten,
 Knappast då han rakad blef,
 Tog sängfösaren på natten,
 Innan han i sängen klef.

Ja han är en väldig herre
 Uti Cognac det är visst,
 Ingen requirerar värre,
 Ty ett hundra tog han sist,
 Och är sen han blir i gasken,
 Som ibland väl hända plär,
 Kan han sätta lif i »asken»,
 Om der annars stillsamt är.

Ligga skeppare i hamnen,
 Ditåt då hans kosa bär,
 Redar'n vet, att skepparfamnen
 Jemt för honom öppen är,
 Der han plär på fisken taga
 Några starka, men det skett,
 Att han äfven plär dem draga,
 Fast han aldrig fisken sett.

När han tröttnar vid att njuta
 Utaf hamnens tidsfördrif,

Calle Knapp och han besluta,
 Att ett treffigare lif,
 I Vågmästarviken börja
 Der man kan bli fri och ren
 Ifrån hvardagslifvets smörja
 Och på vågen dra sig se'n.

När han så förnöjd sig blöter
 Uti nöjets ocean,
 Sahlström om kontoret sköter,
 Men jag hört, man sagt i sta'n,
 Att Herr Sahlström ej fått veta,
 Hvar Vågmästarn har sin våg,
 Och han, han orkar inte leta,
 Om han ock på vågen låg.

Nu jag sökt en stund att måla
 Dagens hjelte, men jag tror,
 Anders far'n i Wäderhåla
 Känner mer, som närmre bor,
 Derfor får han sjelf beskrifva
 Sina glada femti år,
 Mätte vågen länge blifva
 Bland oss — nu hans skål, Gutår!

(Petter Slägga.)

Lisettes visa.

Kuplett.

Ja, Stockholm det var kuku och det på alla vis,
 Der slapp man vara ensam, nej der fanns jemt kurtis;
 Der fick man gå i kappa och parasoll och hatt,

Och när man bade pengar, i Strömparterr'n man satt.
Hå, hå! Ja, Stockholm var kuku!

Och fast jag blott var köksa, jag kallades mamsell,
Fick stundom heta fröken, när som det led mot qväll;
Bland alla glada gossar jag ständigt hade flax,
Den bäste hette Lundström och var en lifvad lax.
Hå, hå! Ja, Stockholm var kuku!

Ja, der fanns vackra gossar och det uti parti,
Den vackraste var Styfven vid Plomgrens kompani;
Han fångade mitt hjerta en qväll vid Djurgårdsbrunn,
Jag minns de dyra eder, han svor i grönan lund.
Hå, hå! Ja, Stockholm var kuku!

Men ett, tu, tre han svek mig och fick en annan fatt,
Af harm jag kunde spricka, jag gret båd' dag och natt;
Men jag skall honom visa, att jag kan få en ann,
Som nog är lika vacker och lika styf som han.
Hå, hå! Ja, Stockholm var kuku!

Men blir det hösten åter, till Stockholm flyttar jag,
Ty jag för småstadslifvet ej fatta kan behag;
Här finns det inga lejon och ingen promenad
Och inga fina baler och ingen vaktparad.
Hå, hå! Ja, Stockholm var kuku!

Kuplett.

I hjertats lilla gömma
Min hjertevän jag ständigt har,
Nu vill en stund jag drömma

Min dröm från barndomsdar.
 Jag drömde då om svalor två,
 Som flögo högt mot himmel blå
 Långt öfver jordens grus.

Min Axel var den ena,
 Den andra svalan sjelf jag var,
 Snabb flygt oss snart förena'
 Med skarorna, som dra'
 Till södern, der blott sol och vår
 Och kärlekslycka ständigt rår;
 Der byggde vi oss bo.

Men ännu har väl drömmen
 Ej blifvit någon verklighet,
 Man liknat den vid strömmen,
 Men ack! mitt hjerta vet,
 Att den skall i fullbordan gå.
 Hvarför ska' vi hvarann ej få,
 Som gömt vår barndomstro?

Men skulle ödet blifva
 Helt hårdhänt, och om lyckan vek,
 Så skall jag trogen blifva
 Den, som mig aldrig svek.
 Mot höjden uppåt, mot det blå
 Jag far en gång som svalan då
 Långt öfver jordens grus.

Till Brudparet.

Annandag påsk 1878.

Låt oss nu på lyran knäppa,
 Här skall sjungas en minut,

Brud och brudgum ej vi släppa,
 Förr än vi ha önskat slut.
 Fast man önskat har
 Mycket, finns dock kvar
 Hvad Ert glada hem skall smycka,
 Och det är Tomtebolyeka.

Ty en liten tomt nog kilar
 Genom nyckelhålet in
 Och som husvarm gäst han hvilar
 Än i köket, än på vind,
 Än i källarsval'n,
 Förmaket och sal'n,
 När Ni sofva se'n på dunen,
 Står han inom paulunen.

Han skall ställa allt till rätta,
 Jemka det som kan bli snedt,
 Tunga mödor gör han lätta,
 Han Ert paradiset beredt
 Nu på bästa sätt
 Prydligt fint och nätt.
 Tomten sitter på takåsen
 Och Er vinkar till Tallåsen.

Blott en sak han ej rangerat,
 Ty den saken frun tillhör,
 Han ej vet, om hon broderat
 Alla goda tillbehör,
 Men jag tänker jag,
 Att en vacker dag
 Tofflorna tas fram och pröfvas,
 Ty det kanske kan behöfvas.

Mätte tomten ständigt trivas
 Qvar uti Ert lilla bo,
 Må af Ödet Eder gifvas
 Lycka, kärlek, hopp och tro,
 Och jag förutspår,
 Att i femti år
 Eder smekmånad skall räcka —
 Må det aldrig bli nå'n läcka.

Ja, må sälla dagar randas
 Nu på alla sätt och vis,
 Och må trefnad ständigt andas
 Uti Edert paradys,
 Må Ni båda två
 Låta skåpet stå,
 Ty det är till föga nytta
 Att på skåpet ständigt flytta.

Brud och Brudgums skål vi dricka,
 Hipp hurra! och lycka till!
 Vännerna i Säfsen skicka
 Er en helsning i min drill;
 Tomten har också
 Bedt få helsa på,
 Han i tanken hit sig sträcker
 Och sin lilla famn Er sträcker.

**Julklappsvers med en tafla, föreställande en qvinna,
 som tager gyttjebad.**

Ut till Paris du for med sångarskaran
 För att all verlden tjusa der med sång,
 Men ack! herr Oskuld anade ej faran

Utaf att se Paris en enda gång.
 I Trocadéro skötos tusen pilar,
 Der sjöngs »stå stark», men mången föll ändå,
 Ty bakom ögonfransen skalken hvilar
 Så väl uti de bruna som de blå.

Sen gick du ut i stora vida staden
 För att den skåda på sitt glada vis,
 Gick på mabille, på operamaskeraden
 Och lefde, som man lefver i Paris.
 Hvad lönar der att man sig föresätter
 Att vara hård och kylig, herr Brolén,
 Det hjälper ej, dansöser och grisetter
 Förstå sig på att äfven röra sten.

Snart en dansös dig fångat i sin snara,
 I dansens hvirfvel sväfvar hon så lätt,
 Du låter dina föresatser fara
 Och tar en vals med lilla Violette;
 Man efter dansen ser dig promenera,
 Den hulda sköna vid din sida går,
 Handtryckningar och blickar alternera,
 Och »hjertat utaf sten» får djupa sår.

Uti din famn du snart den sköna sluter
 Samt läspar franska, kärleksfull och öm,
 Snart tar du till dig litet mera ruter
 Och gör till verklighet din kärleksdröm,
 Och på den rosenmund, som nu dig räcket,
 Du tvekar ej att trycka mången kyss,
 Du glömmor bort, att derigenom väckes
 Den känsla, som du ville dämpa nyss.

Så gladdes Violette, var glad och yster
 Och njöt af kärlek och af serenad,
 Men, stackars liten, snart hon syntes dyster,
 Ty nordens sångarskara drog åstad;
 En sista gång hon vännen Harald tryckte
 Och öfver lyckan svanesången qvad,
 Men i sitt hjerta, sa' man, att hon tyckte,
 Att han var värd sin »första bas»-tonad.

Och infernaliskt svartsjuk stackars liten,
 Beslöt hon att på sångarn hämnas grymt,
 Visst gladdes hon i tanken åt visiten,
 Men suckade: »mon cher ifrån mig rymt».
 »I sorgdrägt vill jag mitt porträtt nu sända,
 Men för att inte väcka nå'n skandal
 Och nordens fransmän med min skönhet blända,
 Jag badat mig hos — Viktor Rosendahl».

Julklappsvers.

Mitt herrskap jag vill nu för er berätta
 En vacker saga om en liten hund,
 Som uti verlden lefde långt för detta
 Och kom med lifvets goda underfund.
 Han var en liten palt på fyra pinnar,
 Som bara åt och sof, och sof och åt,
 Blef lyftad upp på nådens högsta tinnar,
 Tog der en middagslur emellanåt.
 Der vaggades han in i ljufva drömmar
 Och glömde alla jordiska behof,
 Gaf der åt makligheten lösa tömmar
 Liksom en orm, som nyss förtärt sitt rof.

När gäspningen hans vaknande förrådde,
 Till hands en kringla vid hans näsa låg,
 Och ömt det frågades, hur Tiffen mädde —
 Uti hans kloka ögon svaret låg;
 Ty tacksamhets- och glädjetårar höllo
 Hans ögon uti en beständig fukt,
 Och när hans matta blickar föllo
 På egarinnan, som en aquædukt
 De började att regelmässigt rinna —
 Ack, sån't kan röra hjertan utaf sten,
 Så mycket mera då en känslig qvinna,
 Som ej har styrka för en dylik scen.
 Försigtigt blef han nedsatt på de fyra
 Och lockad till en tallrik i ett hörn,
 Men svårt det var att rätta kosan styra,
 Mot en och annan stolsfot tog han törn;
 Men hunnen fram, den stackarn syntes flämta,
 Sjönk neder för att nya krafter hemta,
 Sig sträckte sedan ut vid tallrikskanten
 Och såg så ömt och bedjande på tanten.
 Han ville blifva matad, stackars liten,
 Han orkade ej ta' kalflefverbiten;
 Med svansen orkade han bara vinka
 Och med halfslutna ögon varsamt blinka.
 Det var en hund, som visste att inrätta
 Sitt lif beqvämt på alla sätt och vis,
 Och om hans klokhed vet man att berätta
 En mängd af rön — med faktiska bevis.
 Han dog som ungarl, men man lärer prata
 Om någon kärlekshandel här och der,
 Ty fast han verldens goda tycktes rata,
 Han dock höll liten vov vov kär.
 Just här om dagen sågs i Allehanda

»Till salu hundar utaf Tiffens race»,
 Och öfver sågs en liten Tiff en face;
 Jag köpte genast en och fann den äkta,
 Som julpresent jag sänder den — ursäkta.

Julklappsvers, med ett cigarrskåp.

Som möbel jag ville mig anmäla nu,
 Om jag plats kunde få,
 Men säg skall jag fråga herr Brukspatrons fru,
 Hvarest skåpet skall stå.
 Förlåt, att jag kommer så här uppå röken,
 Men juloset slog mig för näsan i kröken.

Jag hängfärdig är, som herr Brukspatron ser,
 Hvarenda minut,
 Jag föddes att hänga, och derfor jag ber,
 Att jag häng's utan prut.
 Och om uppåt väggarne man mig placerar,
 Jag tiger så stilla och ej reflekterar.

Min resa var lång, och jag känner mig nu
 Så besynnerligt tom,
 Derfor ber jag att få lite kukeliku
 För min hungriga gom.
 Jag är van att få mat, der jag trifves att stanna,
 Och slukar så lätt hela bundtar Havanna.

Men tiden är bister, och derfor så
 Kan det hända, gunås,
 Att sådan Havanna man bjuder mig på,
 Som den vore från Nås;
 Jag fogar mig dock i de bittraste öden
 Och öppnar min dörr för den »grönaste nöden».

Men skulle det skåpet, der kassan är gömd,
 Någon gång blifva läns,
 Ödmjukast jag beder att ej blifva glömd,
 Jag har tocke som känns.
 När rökmolnen hvirfla, och doften sig sprider,
 Då kommer nog hoppet om lyckliga tider.

Helsning, sommaren 1880.

Fastän himlen ej vill visa
 Nu sitt klara blå,
 Sjunger jag en liten visa,
 Ty vi sommar ha ändå;
 Molnen tynga ej vårt sinne,
 Det finns sommarsol härinne.

Här bland Säfsens berg och dalar,
 Der den enkla ljungen står,
 Der Linnéan blygsamt talar,
 Om hur sommarn snart förgår,
 Söderns rosor kan ej trifvas,
 De af regn och storm fördrifvas.

Men dock ha vi bland oss funnit
 Under några glada da'r,
 Som tyvärr för hastigt svunnit,
 Just ett sådant rosenpar
 Uti Säfsen här det vilda,
 Frökvarne Sophie och Hilda.

Glädje här bland oss de spredo,
 Friskhet, lif i hvarje lek,
 Timmarne så hastigt ledo,

Munterheten aldrig svek;
 I min sång jag kan ej måla,
 Hvad i minnet se'n skall stråla.

Så skall milda sången klinga
 Ifrån hjertat varmt och rent,
 Den må hvarje sorg betvinga,
 Ty med älsklighet förent
 Låter den en himmel skåda,
 Der blott frid och oskuld råda.

Att behag och lärdom finna,
 Sammanväxta så,
 Hos en god och älsklig qvinna,
 Det jag prisa må;
 Vi de rosorna ej glömma,
 Deras skål vi alla tömma.

En visa vintern 1880.

Nu vill jag pokalen höja
 För de gäster, som i dag
 Med sin åsyn oss förnöja,
 Med sitt väsen ge' behag,
 Deras skål jag nu vill dricka,
 Dem en sång jag sjunga vill,
 Blir den ej till punkt och pricka,
 Vet jag tillgift finnes till.

Herrarne ej tas i klunga,
 Nej det skall ske styckevis,
 Hvar och en jag vill besjunga,

Så man sjöng på fornsvenskt vis
 Skalden qvad vid harpotoner
 Hjeltars lofsång som man vet —
 Mina hjeltar ä' patroner,
 Skalden är en huspoët.

Skada är att Josephsdagen
 Blef den nittonde i år,
 Bättre hade Tjugondagen
 Passat, men jag föreslår,
 Att en dag vi retirera,
 Almanackan nog det tål,
 Ty vi skola gratulera —
 Drickom därför Josephs skål.

Vi gemensamt honom önska
 All den framgång han är värd,
 Hvad han utsått må det grönska,
 Så i hytta som i härd;
 Må de trådar, som han spunnit,
 Tvinna sig till starka band,
 Och när någon ann' ej vunnit,
 Må han ha en plåt i hand.

Patron Nils nu öfvergifvit
 Hypotheksföreningen,
 Ty han lite trött har blifvit
 Och vill hvila sig från den,
 Han vill andas ut bland bergen,
 Njuta af den väderlek,
 Som på själen sätter färgen
 Utan all sorts hypotek.

Mycket sällan gör han turen
 Till den gamla tomten här,
 Det är blott och bart picturen,
 Som per posto komma plär;
 Huru roligt att få skåda
 Honom in natura här,
 Skål, må hjertats fröjd bebåda,
 Att han är en gäst så kär.

Bland de herrar, som här gästa,
 Ser jag en amerikan,
 Man kan tro, att han vill fresta
 Folk att öfver Ocean
 Till den gyllne vestern fara
 Att sig skaffa kapital;
 Månn han ej kan farlig vara
 För vår arbetspersonal?

Ty som uti Ryssland pesten
 Rasar med förtviflad fart,
 Är utvandrarfebern gästen
 Här i hvarje stuga snart,
 Skulle därför Herr Mitanders
 Resa gälla febern blott,
 Nog han lockar folk åt fanders,
 Om han skrider till komplott.

Men vi hoppas att han målar
 Landet med en farlig färg,
 Som ett Kanan nu det strålar
 För hvar smed på Fredriksberg,
 Ty de tro att man kan vaska

Guld ur hvarje rännsten der,
 Samt att Kansas och Nebraska
 Paradisets lustgård är.

Ja med de förenta stater
 Må nu vara huru det vill,
 Samlar man ej här dukater,
 Finns potatis dock och sill;
 Skål Herr Nils välkommen åter
 Till vårt gamla fosterland,
 Svea uti glädje gråter,
 Låt oss ta en tår på tand.

Disponenten Grönvall sedan
 Egnas nu en tacksam skål,
 Det var ej så länge sedan
 Hellefors var resans mål,
 När man får på Svartelf fara
 Ner till Hellefors — ack då
 Huru gladt skall det ej vara
 Att sjövägen helsa på!

Kapten Ugglas står och drömmer
 Nu om någon gammal häst,
 Som i Sikfors stall sig gömmer,
 Och vid krubban mår som bäst;
 För den gamla skall han köpa
 En, som är bastant och ung,
 Och som riktigt orkar löpa
 Med kapten, som är så tung.

Nyss Gezelius kom från Norge
 Med en hel mängd trafvare,

Träffar han Kapten på torge',
 Blir det köp ska' ni få se;
 Han om halsen Christian tager,
 Och affär'n går utan men,
 Ty hans plånbok är ej mager —
 Nu en köpskål med kapten.

På födelsedagen den 28 Augusti 1879.

I dag är farbror August fyllda sjuttio år,
 Men lika glad och ungdomsfrisk han bland oss står;
 Visst har väl skägget blekts af årens kalla vind,
 Men ungdomsfärgen lyser ännu på hans kind.

Hur roligt är att se en gammal veteran,
 Som så förnöjd har vandrat fram sin lefnadsba'n,
 Och blindt i striden gått mot sorger och besvär
 Och aldrig nå'nsin klagat öfver lotten här.

Att den ej varit ljus, vi alla veta af,
 Ty mörk seglatsen varit öfver lifvets haf,
 Och såg ej gubben sol och måne just så väl,
 Så var det likväl ljust och klart i gubbens själ.

Förnöjsamheten bodde jemt derinnanför
 Tillika med ett ständigt godt och bra humör,
 Och dessa gjorde, att vår farbror jemt var glad
 Och blef beryktad öfver både land och stad.

Ett hjerta, som var godt, hos gubben klappade,
 Och hade bara gubben haft nånting att ge,

Så hade ingen fattig längre varit pank —
Men man kan få ett lån i gubbens hjertebank.

Men ett det finns, som gubben ständigt gör förtret,
Som både stör hans sömn och rubbar hans diet,
Det just hans mage är — en riktig nihilist,
Som, när den kommer lös, begagnar våld och list.

Att magen få i styr är just en kinkig sak,
Det hjälper ej med senapsdegar fram och bak;
Nej, för att magen få ordentlig, frisk och rask,
Är gubbens medicin en riktigt dugtig kask.

Vid glasens klang är gubben just en lustig fyr
Och till bersån så gerna han sin kosa styr,
Der vid en becksvalt grogg han slår sig ned i ro
Och smuttar uppå glaset — ack, hvad den är go'.

När gubben ett par dubbla uti banan fått,
Då är han så belåten, att han myser smått.
Hvad gör väl honom svinrygg eller bataljon,
Han tar sin lilla dubbla han utan pardon.

Då drömmer han så lycklig uti grönan lund
Om Rejmersholm och Smitten och om Cederlund,
Om stjerngranaten man historien höra får,
Emellan det att gubben tager sig en tår.

Men när han quantum satis tydligen har fått
Och börjar taga klunkarne allt mera smått,
Till vatikanen då, der påfvestolen är,
Man fraktar gamle gubben utan allt besvär.

Må farbror August lefva lycklig på allt sätt
 Och må han ej på länge än ta' sin reträtt,
 Må frisk och kry och ung han lefva bland oss kvar
 Och ej försmå att ta' en knatte eller par.

Till den 80-årige L. S. Trana den 15 Juli 1880.

Sommarsol ler uti grönskande dalar,
 Klädd som till högtid naturen nu står,
 Allting om frid blott och glädje nu talar,
 Sakta en susning i lunderna går;
 Det är en hviskning till hjertat, som manar
 Ut till en fest uppå berg och i dal,
 Derföre skynda, ty förr än du anar,
 Blomman har vissnat och lunden står kal.

Men af de jublande skaror i lunden
 Budskap vi fingo om ännu en fest,
 Dagen är kommen och kransen är bunden,
 Hit en och hvar sig har bjudit till gäst;
 Här finns en vän, som vi alla värdera,
 En veteran från ett slägte som gått,
 Ack om vi kunde, vi önska' ej mera,
 Än att så lefva som han har förstått.

Ty Farbror Trana, hvars högtid vi fira,
 Redan har fyllt sina åttio år,
 Nittioalet vill höja sin spira,
 Men som graniten mot tiden han står.
 Ty ungdomligt blickar ännu hans öga,

Ungdomligt hjerta bor i hans bröst,
 Mödor, försakelser aktar han föga,
 Styrkan har blifvit hans ålderdomströst.

Och denna styrka, säg hur har den vunnits,
 Nutidens barn vilja lära sig det,
 De tro att starkare slägten ha funnits,
 Nej! men det funnits en annan diet.
 Du har ej sutit i visdomens tempel
 Och från kathedern din visdom spridt ut,
 Men du har gifvit oss goda exempel,
 Du kan oss lära att lefva till slut.

Idog och verksam du ständigt har varit,
 Trogen din pligt, så i smått som i stort,
 Allt hvad du tänkte, det goda har varit,
 Och uti handling det rätta du gjort.
 Den som var nödställd ej vistes tillbaka,
 Uti all tysthet du skänkte din skärf,
 Ack! du var rik, ty du kunde försaka,
 Fastän att lönen var knapp för ditt värf.

Vänfast du varit och kring dig du samlat
 Vänner, som äflas att ha dig till vän,
 Hvad på ditt handslag man byggde ej ramlat,
 Svikit du har ej, vi tro, någon än.
 Du är oss kär, därför låt oss få stanna
 Qvar i ditt hjerta du sällsynte vän,
 Låtom oss fläta en krans kring din panna
 Utaf den vänskap, vi bjuda igen.

Hell dig du gamle! med vördnad vi böja
 Nu våra hufvud, din högtid ju är,

Må i vår krets ännu länge du dröja,
 Fastän så litet vi bjuda dig här;
 Men du har ungdomens kraft i hvar sena,
 Friskt slår ditt hjerta som förr i din vår —
 Gå därför med oss på livvets arena,
 Vi skola söka att följa ditt spår.

Sommarsol ler uti grönskande dalar,
 Klädd som till högtid naturen nu står,
 All ting om frid blott och glädje nu talar,
 Sakta en susning i lunderna går;
 Det är en hviskning till åldringens hjerta,
 Gläd dig och fröjdas och klappa som förr,
 Vare du fri från all sorg, från all smärta,
 Vi dina vänner stå vakt vid din dörr.

Till den 70-åriga den 3 Jannari 1881.

Det klang en ton ur djupet, jag hör den dallra än,
 Uppå min lyras strängar den vibrerar,
 Den kom från hjertats gömma, der barnakärleken
 Och vördnaden sin lilla sång dikterar,
 Den flög från hjertekammarn med diktens vingar på
 Och hviskade på färden till allas hjertan så:
 Nu Mormors högtidsdag vi skola fira.

Till festen här vi samlats och binda nu en krans
 Och smyga den helt lätt på Mormors änne,
 En liten vintergröna inunder drifvan fanns,
 Den vissnat ej, den lefde blott för henne,
 Den växt så frisk, så frodig, kärlek vattna tden,
 Och uti hjertats trädgård finns ingen vinter än,
 Ty der är sol och evig sommar inne.

Uti den krans, vi binda, vi vilja fläta in
 En mängd af blommor små emellan bladen,
 I deras kalkar ligger en bön för lyckan din,
 Så skön som daggens perla uppå bladen;
 Det är en nyårsönskan från dina vänner här,
 Ty alla, alla hålla dig snälla Mormor kär
 Och önska dig all lycka uppå jorden.

Du ifrån första åren så mången af oss lärt,
 Hur lifvets dag vi skola rätt använda,
 Och när du vill oss råda, det ständigt är så kärt —
 Ditt råd en gång oss tryter nog — kanhända;
 Men derföre vi önska, att länge, länge än
 Du kära goda Mormor här blir den bästa vän,
 Som kan oss gifva råd och vishet lära.

En mor för barn du varit, en syster för din vän,
 Så kärleksfullt som ditt ej fanns ett sinne,
 Och såg du den som felade, ej lastade du den,
 Och lade ej hans skuld uppå ditt minne;
 Nej öfverse, förlåta det var ditt hjertelag,
 Och lönen för ditt säde du skörda skall en dag,
 Då lifvets aftonstund en gång är inne.

På sjutiåra dagen tag nu vår hyllning här,
 Du ser den an med ungdom i ditt öga,
 De många årens öden med pröfvadt mod du bär,
 Förtröstansfullt du blickat mot det höga.
 Glöm ej din barnaskara, var du vår Mormor än;
 Vi innerligt dig älska, du är vår bästa vän.
 Gud signe dig på sjutiåra dagen!

Helsning sommaren 1881.

Till flydda tider återgår
 Vår tanke än så gerna,
 Det var en tid af sol och vår,
 Och då var du en tärna,
 Så ung och glad på samma gång,
 Och tjuste alla med din sång.

Den tiden hägrar för vår blick,
 Den fröjdar själ och sinne,
 På toners vågor hän den gick,
 Men lefver i vårt minne;
 Utaf den tidens sångarhord
 Finns kvar ett svagt, men ljuft accord.

Det var en tid på nöjen rik,
 Då hvarje sorg man glömde,
 Och vid den vackraste lyrik
 Man alla dagar drömde,
 Att allting var en harmoni
 Af glädje, sång och poesi.

Nog minns du när du Märtha var,
 Då Majdagen ni spelte,
 Och då det ju så nära var,
 Att hjertat ditt du delte
 Emellan Nils, som var din vän,
 Och den der Italienaren.

Men Italienar'n, som var vek,
 Gret mången tår så bitter,

Hans mörka kind blef mycket blek;
 Förvirrad af ditt qvitter
 Gick han sen ut i skog och mark
 Att svalka sig — i Friesens park.

En gång du fick en serenad
 Uti Bergstenska gården,
 Och Herrar sångare de bad
 Herr Brandberg, som fått vården
 Om lås och bom för flickorna,
 Att icke stänga portarna.

Men Brandberg var en stor flur,
 Som stod på husets bästa,
 Och han gaf hin i moll och dur
 Och i de allra flesta,
 Han stängde porten rätt och slätt,
 Och utanför stod din kvartett.

Men ofvanpå staketet satt
 En mängd af sextumsspikar,
 Kvartetten kom, och det var natt,
 På bommad port den kikar,
 Det fanns ej någon annan rå'
 Än att försigtigt klifva på.

En första bas, man talat om,
 Blef spetsad på staketet,
 Ty han i mörkret krångligt kom,
 Men blott kvartetten vet'et,
 Hvad qual han led kan ingen tro —
 Men manligt sjöng han »sof i ro».

Ja uti minnets bok der står
 På hvarje blad uppskrifvet,
 Från dessa glada ungdomsår
 Det friska muntra lifvet.
 Vi läsa ofta uti den
 Och minnas dig du kära vän.

Tack för de da'r, du egnat här
 Åt dina gamla vänner,
 Ännu som förr vi ha' dig kär,
 Det veta vi du känner,
 Derföre glöm oss aldrig bort,
 Ack nej! kom åter innan kort.

Vid Ulriksberg den 28 December 1881.

Det hviskar omkring oss om frid och om fröjd
 Om glädje, ty Jultid är inne,
 Och själen sig känner så lugn och förnöjd,
 Och trefnaden bor i hvart sinne,
 Och gråsparfven sitter på förstuguqvist,
 Och qvittrar en sång ifrån hjertat förvisst,
 Ty han vet, att Jultid är inne.

Och Jultomten smyger på vinden så tyst
 Och der kurra gömma han leker,
 Han broderligt husets små genier kysst
 Och grånade lockar han smeker,
 Han sitter och gungar på gungstolens karm
 Och uppe på kak'lugnen har han så varm
 En sofplats, när Jultid är inne.

Här trifs han så godt, här vill ständigt han bo,
 Ty här han sig hemmastadd känner,
 I blommornas kalkar der bygger han bo
 Och ansar dem åt sina vänner;
 När blomman sig sluter och ej gifver doft,
 Då skyndar om qvällen han upp på sitt loft
 Och vakar för tomtebolycka.

Ja uti hvar knut visar lyckan sin skylt,
 Och trefnaden höjer sin spira,
 Härinne är allt utaf solsken förgylldt,
 Här glädjens små blomster uppspira;
 Må aldrig de vissna må ständigt de gro
 Och pryda så skönt edert fridsälla bo
 Med blommor, när jultid är inne.

Hur ljuft är att minnas den tid som har flytt,
 Då vänskap oss alla förenat,
 En tid, som väl ingen kan önska förbytt,
 Derom vi oss alla ha enat;
 Må länge vi vara tillsammans ännu,
 Tids nog få vi skiljas, det veta vi ju,
 Och saknas, när Jultid är inne.

Snart slutar ett år och ett annat går in,
 Må det bära frid i sitt sköte!
 Må friska och krya med ungdomligt sinn'
 Ni gå dessa dagar till möte!
 Det önskar nu Eder så hjertligt hvar vän,
 Ack måtte vi länge få träffas igen
 Och fröjdas, när Jultid är inne!

På Silfverbröllopsdagen den 16 Oktober 1880.

Som vinden ilar bort, så hastar tiden
 Hän öfver jordens barn i hejdlös fart,
 Den dag, som randas, är så fort förliden,
 Den ros, som doftar, vissnar bort så snart,
 Den verklighet, som fångslat våra sinnen,
 Snart återstår af den — blott några minnen.

Men låtom oss gå in i minnets lunder,
 Der är så ljuft, der andas idel vår,
 Der hägra för oss alla glada stunder
 Så ljust, så klart som uti ungdoms år,
 Och tusen röster, som till hjertat hviska,
 Der klinga mot oss rena, ungdomsfriska.

De tala om den tid, då kärleksguden
 Sköt pil på pil i hjertats lilla vrå,
 Då lifvet tedde sig i blomsterskruden,
 Och kärlekens idyll som himmel blå
 Log ständigt mot Er; ingen sorg sig sänkte,
 Då på en lycklig framtid blott ni tänkte.

Ni drömde då om trofast kärleks lycka,
 Och hjerta slog mot hjerta friska slag,
 När stunden kom, sågs goda genier smycka
 Med hoppets blommor på Er bröllopsdag
 Det altar, der Ni lofvade hvarandra
 Tillsammans genom lifvet vandra.

Så hand i hand ni trädde ut i lifvet,
 Mot obekanta öden gick Er stig,
 Men i den gode Gudens bok stod skrifvet:

»Jag skall beskydda dem som tro på mig.»
 Så lyckan ständigt följde Er i spåren,
 Och som en ljufilig dröm försvunno åren.

Uti Ert hem det soliga och ljusa
 Der växte under ömma händers vård
 Två rosenknoppar, skapade att tjusa
 Och sprida glädje i den rosengård,
 Der lyckliga föräldrar njöto lönen
 Af tron och hoppet, kärleken och bönen.

Ett fjerndels sekel redan har förflutit,
 Se'n brud och brudgum famnade hvara'n,
 Allt fastare och fastare de knutit
 De band, som endast döden bryta kan;
 Och hjerta slår mot hjerta friska slagen
 Som fordom — uppå silfverbröllopsdagen.

Afskedsord till Bruksförvaltaren R. Nymansson
den 31 Oktober 1880.

Nu hösten här har kommit, och foglarne ses fly
 Till Södern, der blott sommarsolen lyser,
 Der svalan lekfullt kretsar kring rosenfärgad sky,
 Och svanen plöjer våg, som aldrig fryser,
 Der i de gröna lunderna näktergalar slå,
 Och liten trast han sitter så tankfull och hör på
 Och värmer sig, men längtar upp till norden.

Och ibland dem som flykta, vi räkna dig också,
 Ty du orolig höjer uppå vingen.

Säg, är vår sol för kylig, är ej vår himmel blå?
 Säg, hvarför vill du bryta brödraringen?
 Säg, hvarför vill du lemna det bo, du här har byggt?
 Här ibland tallars gömma du lefde ju så tryggt
 Och lyckligt med din lilla ros i skogen.

Säg, hvarför står din längtan mot obekanta mål,
 Hvem är det väl, som hviskat i ditt öra,
 Att lyckan skall dig möta med större glans och prål,
 Än här bland vännerna hon kunnat göra?
 Jag vet, att du har krafter att bli din lyckas smed,
 Jag tror att du blir lycklig, om Herren blott är med
 Och hjälper med sin hand att bygga huset.

Du fyllt ditt värf ibland oss med redlighet och nit,
 Din klara blick så rättvist allt bedömde,
 Din lösen den var ständigt — arbetsamhet och flit,
 Och ingen, ej den minsta pligt du glömde;
 Du sparade ej möda, du kände ej besvär,
 Du tänkte blott, »att lyckas» den största glädje är,
 Och så var det för dig den bästa lönen.

Haf tack för det du varit en ständigt god kamrat,
 En bergfast vänskap bor uti ditt hjerta!
 Derinne fanns ej säte för ovänskap och hat,
 Hvar söndring vet jag ständigt gjort dig smärta.
 Haf tack för alla åren, vi varit samman här!
 Det är så skönt att minnas, ty ingen skugga är,
 Som skymma kan vår vänskaps ljusa himmel.

Och nu till sist en önskan från våra hjertan tag:
 »Allt lyckligt nu åt dig och åt din maka»,
 Höj dina starka vingar och bort i fjerran drag

Men glöm ej bort att komma hit tillbaka.
 Ty blir det kallt i söder, du säkert Säfsen minns,
 Du vet hvar varma hjertan och trofast vänskap finns,
 Kom! värm dig då hos vännerna i Norden.

På födelsedagen den 12 Febr. 1881.

Nu vill jag hand i hand med dina kära
 Min hyllning gifva på din högtidsdag,
 En liten sång jag diktat till din ära,
 Må inför dig den finna välbehag.
 Kritiken skall ej diktaren förfära,
 Ty den är du, och med ditt hjertelag
 Du ej försmår mitt opus, som — poetiskt —
 Dock saknar allt, som kallas kan estetiskt.

Se visaren skrider och timmarne gå,
 Och hän våra dagar försvinna,
 Man vill ej bli gammal, men åldras ändå,
 Det gifs ingen utväg att finna;
 Men själen är evig, den lifvas på nytt,
 Den lefver i minnet af tider, som flytt
 I ungdomens sorglösa stunder.

Nu tynges din skuldra af ännu ett år,
 Nu bär du det fyrtiosjunde,
 Ack bär det som förr uti ungdomens vår,
 Då bördor ej böja dig kunde.
 En grånande ungdom ibland oss du är,
 En förman, som alla vi hålla så kär;
 Gud helsa och krafter dig gifve.

Din ynglingaätt skjuter fart mer och mer,
 En lifvakt du får vid din sida,
 När aldrig och trött du i ro slår dig ner
 Att aftonens timmar förbida,
 Då klappar ditt hjerta, då fröjdas din blick,
 Då lifvas af ungdom din själ, ty du fick
 Den glädje, du värd var att njuta.

Och när i ditt lugna och fridfulla bo,
 Der trefnaden bofast är inne,
 Du tager en hvilstund och njuter den ro,
 Som styrker din själ och ditt sinne,
 Då trippa små tärnor omkring dig så nått,
 Och barnsliga kärleken ger dig din rätt
 Så glädtigt från trogna små hjertan.

Lef därför lycklig ännu många år
 Till glädje för barn och för vänner,
 Ett stöd för oss alla — du saknas ej får,
 Ditt hjerta nog säkert det känner.
 Må helsan dig följa, lef frisk och lef glad,
 Det bedja vi alla enhvar i sin stad —
 Låt ungdomen länge få råda.

Impromptu.

Tiden ilar, här skall klingas,
 Innan afskedstimman slår,
 Noratiden kan ej tvingas,
 Nej, framåt den hejdlöst går.
 Fordom kunde man

Jemka litet grand,
Ty man lätt på visarn vrider,
När det tjogtals fins med tider.

Allting nu tycks gå tillbaka,
Medeltiden kom igen;
Snart det börjar »urtid» smaka,
Ty vi fått solvisaren
Uti Nora stad,
Der urmakarn glad
Tid och otid oss angifver,
Fast i dimman sjelf han klifver.

Bakom molnen solen kilat,
Någon soltid finns ej till,
Men ändå minuten ilar
Fortare än mången vill;
Derföre vi nu
Skola fröjdas ju
Med de vänner som här gästa,
Ty de äro våra bästa.

För herr Landsektern jag sjunga
Måste nu en liten vers,
Han igår var med de unga,
Genomgick en faslig pers;
Bottenärligt han
Tog en tår på tand
Ur det fyllda välkomstglaset,
Som man bjöd uppå kalaset.

Men det tycks, att andra dagen
Han ändå är frisk och kry,

Värre blef grosshandlarn tagen,
 Ty han fick en hatt af bly;
 Honom trycker den,
 Så han svettas än —
 Helt försigtigt nu han tänker
 Motarbete Backi ränker.

Men majorn stod ändå bocken,
 Han har gamla säkra ben,
 Han mot glasen gjorde schocken
 Och blef ändå ej kapten.
 Han och Hagendahl
 Höllo »tysta» tal,
 Som ej någon kunde höra,
 Fast enhvar var idel öra.

Mätte ej lokomotivet
 Komma ännu på en stund,
 Det gör slut på sällskapslifvet,
 För oss bort kring jorden rund;
 Ånga ha vi här,
 Derföre mon cher
 Låt oss hålla ångan oppe,
 Ty det än fins mången droppe.

Kanske finns det här i huset
 Några välkomstglas också,
 Blott de komma fram i ljuset,
 Ty i något skåp de stå;
 Roligt blir att se,
 Om de herrar tre
 Kunna göra värden heder
 Och i botten dyka neder.

Till Doktor Axel Eckerbom.

Var hjertligen helsad du saknade vän,
 Välkommen i vännernas sköte,
 Det kännes så solvarmt att se dig igen,
 Haf tack för du gaf oss ett möte.
 I Hofva du varit insperrad förstås,
 Så att du glömt bort både Säfsen och Nås
 Nu snart uti årena fyra.

Men ändtligen styrde du kosan hitopp
 Till gamla och välkända ställen,
 Der fordom du pepprat och lappat hvar kropp
 Allt ifrån Strömsdal och till fjellen.
 Här är det sig likt fastän krankheten rår,
 Men du är vår doktor och därför gutår —
 Vi taga så lätt medicinen.

Och Sundblad, din gamle god' vän är sig lik,
 Med verlden han stängas och kifvas,
 På honom skall Kopparbergs Bergslag bli rik,
 Om blott hans metoder bedrifvas.
 Ty tusan så fet lär behållningen bli,
 Då Sundblad har anlagt ett stort mejeri,
 Och der skall stor utdelning gifvas.

Och Nåsbron, och Nåsbron — ja den finnes kvar,
 Förlåt mig, jag menar den gamla,
 Den nya i tankarna upptimrad var,
 Men så ett, tu, tre fick den ramla;
 Men elfven är lik sig, ty ett garfveri
 På hinsidan prålar, och ett färgeri
 Oss vinkar till stranden midtöfver.

Jägmästarn, den svarte, uppå Källeborg
 Han lefver som förr och regerar,
 Som fordom han vännerna ofta gör sorg,
 Ty svika ej honom generar;
 Hans tid är för knapp och dyrbar minsann
 Alltsedan han vald blef till landstingsman —
 Allt glömmer han för politiken.

Att återse allt blir nog treffigt jag tror,
 Aptekarn och Lyckholm och presten,
 Och Fältivar Lasse, och Gästgifvarmor
 (Som Stor-Sara kallas för resten).
 Allt skall af din åsyn nog glädjas förvisst,
 Allt skall dig välkomna och tacka för sist,
 Du gode, värderade doktor.

Men låt oss nu botas, så mycket du kan,
 Din närvaro gör oss så krya,
 Ty här finns nog »dröper», så att det går an,
 Och taga de slut fins det nya.
 Vi följa så gerna din ordination,
 Den friskar upp sinnet till gladaste ton —
 En skål för vår doktor vi tömma.

Kopparslagarens visa, kuplett.

(Intagen i Söndagsnisse).

På qvällsqvisten kilar man alltid så nyter,
 Och verkstadens buller i hast man utbyter
 Mot glada vännernas krets uti sta'n;
 Jag råkar dem alltid uppå Pelikan.

Der ta' vi en tuting och politisera
 Om riksdagens gubbar och kungen m. m.
 Om kejsaren af Ryssland och Hartman — den fan;
 Allting diskuteras uppå Pelikan.

Men bli de politiska frågorna sega,
 Vi segla så gladt med Palander på Vega
 Och Nordenskiöld följa på Ishafvets ban,
 Fast vi sitta varma uppå Pelikan.

Visst var det en tusan, som kunde sig pina
 Igenom det Behringska sundet till Kina;
 I Peking kinesade han hela da'n
 Och fick der traktering som på Pelikan.

Så kila' han gladt genom Suezkanalen,
 Kedihven i Kairo bjöd honom pokalen,
 »Odaliskerna dansade af bara fan»,
 Som glasena dansa uppå Pelikan.

En dag till Neapel han sedan anlände,
 Buketter och kransar från fönstren man sände;
 På rosor han vandrade då hela da'n
 Så säll, som jag knogar ifrån Pelikan.

Till Albions ö stälde sedan han färden
 Och gjorde visit vid den husliga härden;
 Han mumsade plumpudding gammal och van,
 Som vi äta biffstek uppå Pelikan.

Men han och Palander smet öfver kanalen
 Och uti Paris — der börjades balen;
 Der dracks blott champagne och äts blott fasan —
 Det få vi så sällan uppå Pelikan.

En dag han som andra gick ut att spatsera,
 I Champs-Elysées kom han då att flanera;
 Der träffa' han prinsen och Calle Montan,
 Och glädjen blef stor just som på Pelikan.

Der fick han medaljen, så stor som en måne,
 Och tjock som en välgräddad limpa från Skåne;
 Tolfhundra kosta' den gula krashan —
 Tänk, hvad gör det i toddar uppå Pelikan!

Parisiskor svärma kring honom som myggen,
 Men kall som en isbjörn han vände dem ryggen,
 Och till Köpenhamn for Ishafvets titan.
 Med längtan och trängtan som till Pelikan.

Herr Sörensen tog honom mot uti famnen,
 Men genast han kilade neder till hamnen,
 Der Vega på böljan låg lätt som en svan
 Och krängde som gubbarne på Pelikan.

Här skall han firas, båd' han och Palander,
 Om Liss-Olle också ska' komma med klander,
 Så att det skall smälla och braka i sta'n,
 Och illuminerad blir ock Pelikan.

Herr Törner har laddat femtusen raketer
 Och solar och månar — Gud vet hvad det heter;
 Kung Oskar han bjuder på vin och krokan —
 Men jag tar en knatte uppå Pelikan.

**Till Professoren m. m. W. E. Svedelius vid hans
besök på Fredriksberg 1880.**

Sommaren kommit, och foglarne sjunga
Gladaste visor i skog och i lund,
Stadsbon, den gamla såväl som den unga,
Bryter med gata och gränd sitt förbund;
Ut till de blommande ängar han hastar,
Der intet knarr utom ängsknarren finns,
Och ibland skogarnes elfvor han rastar,
Lycklig och glad som Arkadiens prins.

Staden vid Fyris har stängt sina salar,
Tystnat har stämman med visdomens tal,
Nu ges kollegium i berg och i dalar,
Göken har fått en publik utan tal.
Tabula Nigra är svart hela dagen,
Lapparne farit med sommarens vind,
Gustavianum med åldriga dragen
Står öfvergifvet och bleklagdt om kind.

Hit kom ett budskap från Upsala-staden,
Från en professor, som inte oss glömt,
Att sina böcker, den vördiga raden,
I Skytteanum för sommarn han gömt,
Att på en lusttur han skulle sig gifva
För att se sommarn i rikare färg,
Ätt en station uppå resan skull' blifva
Här ibland vännerna på Fredriksberg.

Hjertligt välkommen! du vännen ej glömde.
Som af din vänskap i Upsala njöt,
Uti ditt redliga hjerta du gömde
Djupt det förbund, du med ungdomen knöt.

Derför ett tack och en hyllning jag beder
 Här få dig bringa, du ärade vän,
 När till en lusttur härnäst du dig reder,
 Vill jag dig helsa välkommen igen.

◆

**Den rysliga beskyllningen, eller pigan, som
 stralade bränvin.**

Det hände på Hagge en hiskelig sak
 En piga der fanns, som blef utsatt för vak
 Uti natten.

Två herrar, som varit på gästning der,
 De skulle väckas, när tre hon är
 Uti natten.

Den ene i långkammarn dufven låg,
 Den andre i spökrummet andar såg
 Uti natten.

När tiden var inne kom jungfrun käck,
 Och herrn i långkammarn blef först väckt
 Uti natten.

När i spökrummet hon väcka vill,
 Den tjocke herrn sluter ögonen till
 Uti natten.

Han trodde att pigan ett spöke var,
 Och därför han täcket öfver drar
 Uti natten.

Men när som hon ropade: »herre statt opp!»
Den resande gjorde i sängen ett hopp
Uti natten.

Så tände hon ljuset och lyste på sej
Och sade åt herrn: »bär ej fruktan för mej
Uti natten».

I spökrummet blef det nu ljust i en hast,
Ej syntes ett spår utaf troll eller gast
Uti natten.

»När herrarne klädt sig», ljöd pigans ord,
»Så finns upp' i salen ett frukostbord
Uti natten».

»En bränvinsflaska, som räcker till,
Är framsatt, om herrarne supa vill
Uti natten».

Men herrarne hade ej någon aptit,
Och mjölken den smakade bättre än sprit
Uti natten.

Dock togo de hvar sin liten pinal,
Ty vintern den var 25 grader sval
Uti natten.

Men pigan blef glad åt den måttlighet,
Hon visste nog en, som för hög diet
Uti natten.

Ty pigan hade en fästman förvisst,
Som brukade springa och tacka för sist
Uti natten.

Men bjellerklang hördes, och trafvaren god
Så yster och munter vid trappan stod
Uti natten.

Instufvade snart voro herrarne två,
Och så bar det af med Moberg bakpå
Uti natten.

Den trafvarn var just en baddare,
Han kilade, så att man knappt kunde se
Uti natten.

Med ljufliga minnen i tusental
Man tyckte, att färden just var »kolossal»
Uti natten.

Men pigan hon gick så lömsk i sin hog,
Hon gladdes, när affärden ändtligt hon såg
Uti natten.

Till bränvinsflaskan hon skyndar så lätt
Och räddar åt fästman en dugtig sqvätt
Uti natten.

När frun sen blir vaken, hon flaskan tar
Och visar hur mycket man lemnat kvar
Uti natten.

Besynnerliga herrar det var min sann,
Som bränvin så rysligt förtära kan
Uti natten.

Men pigan hon log i sitt mörka sinn
Och släppte sin fästman i köket in
Uti natten.

Och fästman mår som en prins i ett kök,
Ty han utaf pigan får mången gök
Uti natten.

Nu slutar jag visan om flaskan för er —
Må pigan ej skylla på resande mer
Uti natten.

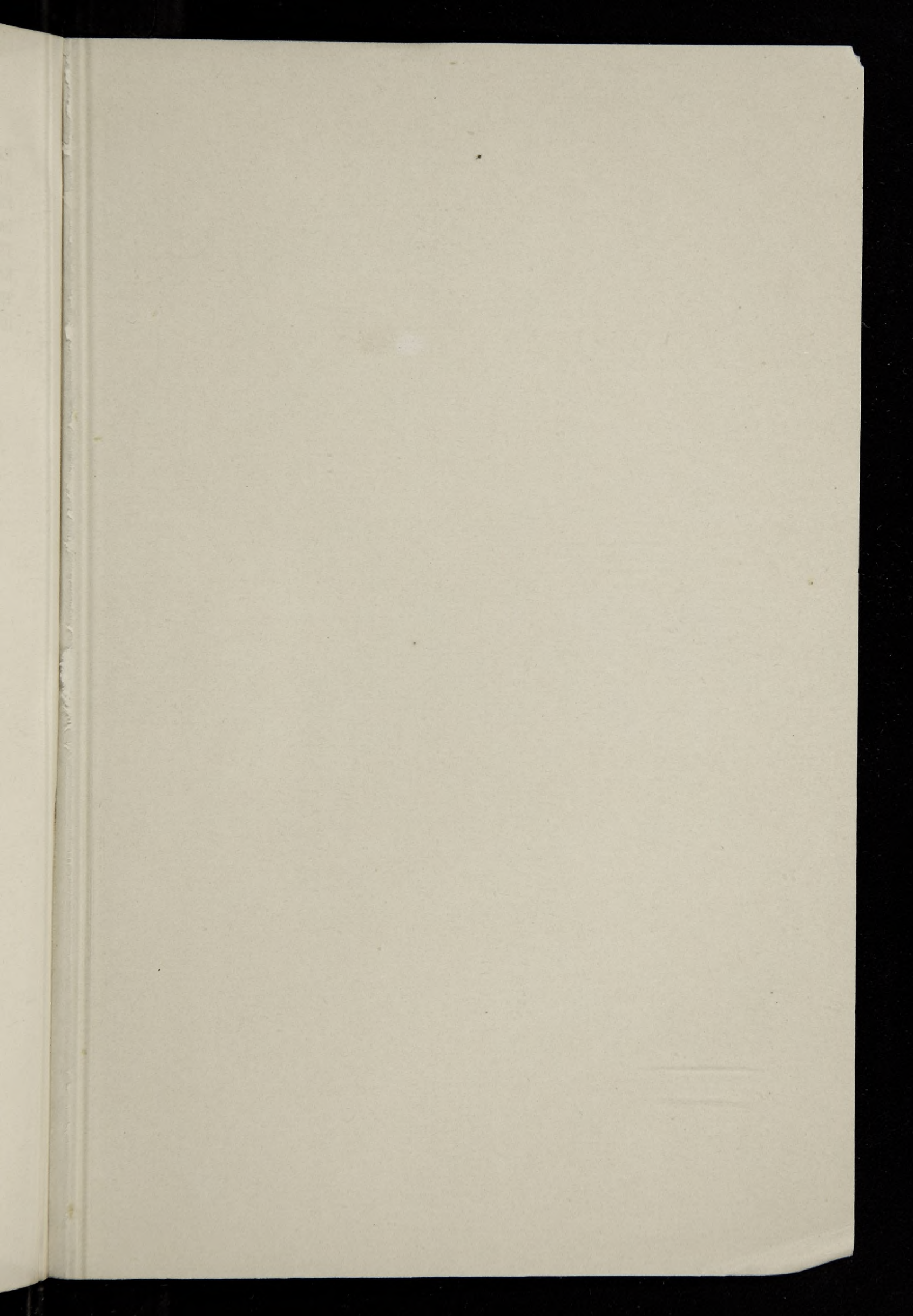
Register.

Om chignonen	Sid. 3.
Knutsdagen 1868 på Ulriksberg	» 4.
Vid grafven.....	» 6.
Afskedsord till G. Wallmo	» 7.
Visa på Edwardsdagen	» 8.
På födelsedagen den 29 Febr. 1872	» 10.
Visor den 25 April 1872	» 13.
Marknadsvisa	» 21.
Till farbror August.....	» 24.
Till Rutger Mitander.....	» 26.
Till farbror Fredrik	» 28.
Invigningsfesten	» 29.
Annandag jul 1876	» 31.
Afskedssång	» 32.
Visa om ångbåten »Frans von Schéele».....	» 34.
Visa om Bergslagsbanan	» 36.
På födelsedagen den 25 April 1874	» 37.
Visa om en pump	» 39.
Tretioåriga kriget	» 41.
Till den 65-åriga	» 43.
Vågmästaren Andersson.....	» 44.
Lisettes visa	» 46.
Kuplett	» 47.
Till brudparet.....	» 48.
Julklappvers till H. Brolén	» 50.
Julklappvers till J. Carger	» 52.
Julklappvers till N. Sundin.....	» 54.
Helsning	» 55.
Visa	» 56.
På födelsedagen den 28 Aug. 1879	» 60.
Till 80-åringen	» 62.
Till den 70-åriga	» 64.
Helsning sommaren 1881	» 66.
Vid Ulriksberg	» 68.

På silfverbröllopsdagen	Sid. 70.
Afskedsord	» 71.
På födelsedagen den 12 Febr. 1881	» 73.
Impromptu	» 74.
Till Doktor Eckerbom	» 77.
Kopparslagarens visa om Nordenskiöld	» 78.
Till W. E. Svedelius	» 81.
Den rysliga beskyllningen.....	» 82.

82. Abhandlung 10
81. Abhandlung 11
80. Abhandlung 12
79. Abhandlung 13
78. Abhandlung 14
77. Abhandlung 15
76. Abhandlung 16
75. Abhandlung 17
74. Abhandlung 18
73. Abhandlung 19
72. Abhandlung 20
71. Abhandlung 21
70. Abhandlung 22
69. Abhandlung 23
68. Abhandlung 24
67. Abhandlung 25
66. Abhandlung 26
65. Abhandlung 27
64. Abhandlung 28
63. Abhandlung 29
62. Abhandlung 30
61. Abhandlung 31
60. Abhandlung 32
59. Abhandlung 33
58. Abhandlung 34
57. Abhandlung 35
56. Abhandlung 36
55. Abhandlung 37
54. Abhandlung 38
53. Abhandlung 39
52. Abhandlung 40
51. Abhandlung 41
50. Abhandlung 42
49. Abhandlung 43
48. Abhandlung 44
47. Abhandlung 45
46. Abhandlung 46
45. Abhandlung 47
44. Abhandlung 48
43. Abhandlung 49
42. Abhandlung 50
41. Abhandlung 51
40. Abhandlung 52
39. Abhandlung 53
38. Abhandlung 54
37. Abhandlung 55
36. Abhandlung 56
35. Abhandlung 57
34. Abhandlung 58
33. Abhandlung 59
32. Abhandlung 60
31. Abhandlung 61
30. Abhandlung 62
29. Abhandlung 63
28. Abhandlung 64
27. Abhandlung 65
26. Abhandlung 66
25. Abhandlung 67
24. Abhandlung 68
23. Abhandlung 69
22. Abhandlung 70
21. Abhandlung 71
20. Abhandlung 72
19. Abhandlung 73
18. Abhandlung 74
17. Abhandlung 75
16. Abhandlung 76
15. Abhandlung 77
14. Abhandlung 78
13. Abhandlung 79
12. Abhandlung 80
11. Abhandlung 81
10. Abhandlung 82
9. Abhandlung 83
8. Abhandlung 84
7. Abhandlung 85
6. Abhandlung 86
5. Abhandlung 87
4. Abhandlung 88
3. Abhandlung 89
2. Abhandlung 90
1. Abhandlung 91

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000

400620255